

Een inspirerende boodschap

VAN PRESIDENT
HARTMAN RECTOR JR.

Soms hebben wij blijkbaar het idee dat wij, wanneer wij sterven en de geestenwereld binnengaan, geheel andere wezens zullen zijn, dat ons karakter plotseling een miraculeuze verandering zal ondergaan. Niets is echter minder waar. „Wij”, onze geesten, veranderen niet bij de dood, wij blijven dezelfde. (Zie Alma 34:33—34.)

De Schriften spreken over de geestenwereld als over twee verschillende plaatsen — de ene keer is het een paradijs en de andere keer een gevangenis voor geesten. Maar in feite is de geestenwereld slechts één plaats; het hangt alleen af van de toestand waarin wij verkeren wanneer wij daar naartoe gaan, wat het voor ons zal zijn. Indien wij verslaafd aan drugs, slechte gewoonten of kwade verlangens daarheen gaan, zal het een gevangenis zijn.

O ja, het is mogelijk zich in de geestenwereld te bekeren, alhoewel ons te verstaan is gegeven dat het veel moeilijker is zich daar te bekeren aangezien wij onze natuurlijke lichamen niet hebben om ons te helpen. Een integraal deel van bekering is ook dat wij de schade herstellen. Dit zal heel misschien moeilijk gaan in de geestenwereld.

De opstanding is een werkelijkheid die door onze Heer Jezus Christus mogelijk werd gemaakt. Hij was, volgens de woorden van Paulus, „de Eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn.” Omdat Hij is opgestaan, zal iedereen die op deze aarde heeft geleefd of zal leven, ook opstaan. (Zie 1 Kor. 15:20-22.) Of zij het wel of niet willen maakt geen verschil — zij zullen in ieder geval wederom leven en naar hun werken geoordeeld worden. De toestand waarin zij verkeren op het moment van hun opstanding bepaalt in grote mate hun beloning. Dan zullen zij die onrein zijn, nog steeds onrein zijn en zij die rechtvaardig zijn, nog steeds rechtvaardig zijn. (Zie 2 Ne. 9:16.) En een ieder zal ontvangen waarvoor hij zichzelf heeft voorbereid om te ontvangen.

Ik getuig dat Jezus de Christus is, dat Hij leeft, en dat de bekering, die Hij heeft mogelijk gemaakt, noodzakelijk is en van allen wordt vereist; dat de geboden van God ons worden gegeven door een liefhebbende Vader om ons vrij te maken, hier op aarde en in de geestenwereld, opdat wij de geestenwereld als ongeremde geesten mogen binnengaan, gereed om de meerdere kennis te ontvangen die ons daar wacht, en om ons in die toestand te brengen waarin wij een grotere en eeuwig heerlijkeheid kunnen ontvangen door de opstanding van de rechtvaardigen. Dit getuigenis geef ik in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen.

INHOUD

Editorial van de Redactie	3
Gebed ter inwijding van de tempel te Provo 9 februari 1972	4
Een zending en zijn boodschap, ouderling Hugh B. Brown	10
De kamer, Edwin Greenlaw Sapp	12
Wanneer men zichzelf bedriegt, president Spencer W. Kimball	14
Waarom zedelijk rein blijven, ouderling Boyd K. Packer	16
V + A	19
Richtlijnen en programma's	23
Vanwaar komt onze vrede? ouderling John H. Vandenberg	24
Rechtspraak van liefde, ouderling Robert L. Simpson ..	27
Het Aäronische Priesterschap — een vast fundament, bisschop Victor L. Brown	30
Het goede voorbeeld geven in het gezin, bisschop H. Burke Peterson	33
Joseph F. Smith: gezinnen en de generatiekloof, Arthur R. Bassett	35

DE kleine STER

De boer en zijn haan Seth, Virginia Massey	1
Mormon, Mabel Jones Gabbott	6
Van vriend tot vriend, ouderling Bruce R. McConkie ..	12

De omslag van deze maand (Boven) Ouderling John H. Vandenberg en ouderling Robert L. Simpson, die beiden tijdens de algemene conferentie van april 1972 werden ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven. (Onder) De nieuwe Presiderende Bisschop: bisschop H. Burke Peterson, presiderende bisschop Victor L. Brown, bisschop Vaughn J. Featherstone. De achterkant van de omslag toont een deel van de menigte buiten de Tabernakel na een vergadering van de conferentie.

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Januari 1973

73e Jaargang · Nummer 1

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinkley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502-Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008-Rotterdam

Correspondent Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

Verschijn eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.
Gironummer voor leden van de
Nederlandse Zending: 240615 — t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Glese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Van de Redactie

Vele mensen hebben de gewoonte om aan het begin van een nieuw jaar speciale beslissingen te nemen — het besluit om slechte gewoontes af te leren en goede gewoontes en gedragingen te vormen en te versterken. Hier schuilt zeker niets verkeerd in. Maar het is bijna spreekwoordelijk dat deze nieuwjaarsbesluiten gemaakt zijn om te breken.

Een van de belangrijkste redenen waarom besluiten niet worden nagekomen is, dat veel mensen proberen per jaar in plaats van per dag te leven. Het kan ontmoedigend zijn om vooruit te zien naar een jaar van strijd en voortdurende inspanning, maar het is niet erg moeilijk om voor één dag tegelijk een slechte eigenschap na te laten en zich in een goede eigenschap te oefenen. De persoon die dit doet zal verbaasd staan hoeveel eenvoudiger het is zijn leven te verbeteren.

Een andere reden waarom wij besluiten niet nakomen is dat wij de neiging hebben om op te gaan in het alledaagse leven, zodat wij onze goede bedoelingen vergeten en er niet in slagen ons hierop te concentreren.

Wanneer wij onze dagelijkse gebeden een korte tijd aan overpeinzing besteden, kunnen wij misschien deze hinderpaal omzeilen. 's Morgens kunnen wij een ogenblik besteden aan het overpeinzen van onze doelen en besluiten en vervolgens om kracht bidden om deze uit te voeren. 's Avonds kunnen wij de dag overzien en vaststellen hoeveel succes wij hebben geboekt en vervolgens de Heer voor Zijn hulp danken.

Het belangrijkste van alles is dat wij ons beginsel van bekring herinneren en beseffen dat wij niet tot het nieuwe jaar behoeven te wachten om ons te verbeteren. Ieder moment is een goed moment om te beginnen met de verbetering van onszelf. Moge de Heer ons zegenen en ons gedurende het komende jaar helpen voort te gaan tot volmaking.

In dit nummer

Het nummer van deze maand bevat de toespraken van algemene autoriteiten die op de omslag staan, met uitzondering van de toespraak van bisschop Featherstone. Zijn toespraak is in het decembernummer afgedrukt. Een speciaal artikel is gewijd aan het inwijdingsgebed van de tempel te Provo. Het gebed van President Smith ten behoeve van de heiligen over de gehele wereld verdient bijzondere aandacht.

Gebed ter inwijding van de tempel te Provo 9 februari 1972

Tijdens de tweede tempelinwijding die binnen een maand plaatsvond, werden de diensten op 9 februari in de celestiale kamer van de tempel te Provo gehouden. (De tempel te Ogden werd tijdens de diensten van 18–20 januari ingewijd.)

Meer dan 70.000 personen woonden de inwijdingsdiensten van de tempel te Provo bij. De diensten werden in de celestiale kamer gehouden en waren door middel van een gesloten kleurentelevisiecircuit in andere delen van de tempel en op verschillende plaatsen op het terrein van de Brigham Young Universiteit zichtbaar.

Het inwijdingsgebed van president Joseph Fielding Smith werd op zijn verzoek door president Harold B. Lee, de eerste raadgever in het Eerste Presidentschap, voorgelezen.

De diensten werden besloten met het zingen van het traditionele lied, Gods Geest brandt in 't harte, nummer 73 van de Heilige Lofzangen, en de Hosanna-Roep. Hier volgt het inwijdingsgebed.

O, God, de Eeuwige Vader, die Schepper van hemel en aarde en van alle dingen hierin: Gij, Mens der Heiligheid, die ons, Uw kinderen, geschapen hebt naar Uw eigen beeld en gelijkenis en ons begiftigd hebt met de macht en de vrije wil om U te volgen; Gij, die alle dingen kent en alle macht, kracht en heerschappij hebt; Gij,

die het universum geschapen hebt en die in rechtvaardigheid en genade regeert over al het werk van Uw handen, heilig is Uw grote en heilige naam!

Wij komen voor U in de naam van Uw Eniggeboren Zoon, de Zoon des Mensen, in Wiens heilige naam Gij geordend hebt dat wij tot U, de Heer, zullen komen: en

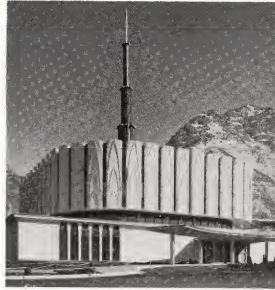
wij pleiten met U Uw Heilige Geest op ons uit te storten wanneer wij onze stem verheffen om U te prijzen en te danken en om de zegeningen van Uw handen te zoeken.

Wij weten dat Gij onze Vader zijt en dat wij door Uw handen gevormd zijn, de schapen van Uw weide, de heiligen van Uw ge-

meente; en wij danken U voor het leven en het bestaan en voor het voorrecht dat wij een sterfelijke proeftijd ontvangen in een tijd waarin Gij de volheid van Uw eeuwig Evangelie aan de mens op aarde gegeven hebt.

Onze harten zijn met dankbaarheid vervuld dat Uw Evangelie het plan van zaligheid voor alle mensen is en dat Gij Uw Geliefde en Uitverkoren Zoon gekozen hebt om de Verlosser en Heiland te zijn en de voorzieningen van Uw grote plan volledig te verwezenlijken. Wij danken U voor het zoenoffer van Uw Geliefde Zoon; dat Hij in de wereld kwam om aan het kruis te sterven voor de zonden der wereld; dat Hij ons van de tijdelijke en de geestelijke dood heeft losgekocht; dat door Zijn striemen ons genezing is geworden. (Zie Jes. 53:5.) En wij verbinden ons voor U te wandelen in het licht van de geopenbaarde waarheid, opdat wij in vreugde met elkaar kunnen leven en opdat het bloed van Jezus Christus, Uw Zoon, ons van alle zonden moge reinigen. (Zie Joh. 1:7.)

Mogen wij daarom nu, door uw genade, de Heilige van Israël prijzen en zeggen: O, Jehova, Gij God van onze vaders Abraham, Izak en Jakob: Gij Die „zijt geslacht, en ons Gode gekocht hebt met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal en volk, en natie“; Gij Die ons „onzen God gemaakt hebt tot koningen en priesteren“ opdat wij met U duizend jaar mogen leven, Gij zijt „waardig om de kracht en rijkdom, en wijsheid, en sterkte,

en eer, en heerlijkheid en dankzegging te ontvangen.” (Zie Op. 5:9, 10, 12.)

En mogen wij, o God, onze hemelse Vader, verenigd worden met die machtige schare van rechtvaardigen, die als met één stem juichen: „Hem, Die op de Troon zit, en het Lam zij dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.“

Onze Vader, wij zijn niet in staat om de dankbaarheid die in onze harten is, voor Uw liefde, genade en afdaling voor ons, Uw kinderen, in woorden weer te geven. Wij worden overweldigd door Uw genade en goedheid, doordat Gij Uw Eniggeboren Zoon gezonden hebt opdat een ieder die in Hem gelooft het eeuwige leven hebbe; en wij verheugen ons en prijzen U dat Gij in deze bedeling, door Uw dienstknecht Joseph Smith Jr., de volheid van Uw eeuwig Evangelie hersteld hebt.

Wij danken U dat Gij met Uw Geliefde Zoon in het voorjaar van 1820 verschenen bent om deze

laatste evangeliebedeling in te luiden; dat Gij daarna Moroni gezonden hebt om het Boek van Mormon te onthullen; dat Gij Johannes de Doper, en Petrus, Jakobus en Johannes aan Joseph Smith en Oliver Cowdery deed verschijnen; dat Mozes, Elia, Elias, Gabriël, Raphaël en verschillende engelen in glorie nederdaalden „die allen hun bedelingen, hun rechten, hun sleutelen, hun eer, hun majesteit en heerlijkheid, en de macht van hun priesterschap bekendmaakten; zij gaven regel op regel en gebod op gebod“ totdat het hele plan van zaligheid, in heel haar schoonheid en glorie, thans opnieuw op aarde is.

O Heer, wij danken U voor de verlossende waarheden, welke Gij opnieuw in onze tijd geopenbaard hebt en voor de edele en grote geest die Gij naar de aarde gezonden hebt om het grote werk in deze laatste dagen te volbrengen.

Wij verheugen ons in de zending en de bediening van de profeet Joseph Smith en de patriarch Hyrum Smith, die samen de sleutelen bezaten van deze laatste bedeling en die hun getuigenis met hun bloed bezegeld hebben. Wij danken U voor het geloof en de toewijding van allen die de profetenmantel hebben gedragen en van alle getrouwe heiligen, en wij biddeñ om kracht opdat wij hun gelijk mogen zijn.

Wij danken U dat Gij ons Uw priesterschap hebt geopenbaard, zelfs de verzegelende macht door de Profeet Elia, zodat in deze tempel

en in al Uw heilige huizen Uw getrouwe heiligen kunnen worden begiftigd met macht van omhoog (zie L. en V. 105:11) en die eeuwige verbonden kunnen aangaan die de deur openen waardoor zij alle zegeningen van Abraham, Izaak, Jakob en de heilige profeten kunnen ontvangen.

Onze Vader, wij trachten gelijk U te worden: wij trachten ons leven in te richten naar het leven van Uw Zoon: wij verlangen rechtvaardigheid voor onszelf en onze kinderen, en de kinderen onzer kinderen; wij richten ons gezicht naar dit heilige huis: en wij pleiten met U ons waardig te maken om de volheid van alle zegeningen, die slechts in Uw heilige tempels te vinden zijn, te erven, ja, de zegeningen die voortkomen uit de eeuwige voortzetting van de gezinseenheden.

Gij weet, o Vader, dat wij naar deze zegeningen streven — niet slechts voor onszelf en onze nakomelingen, maar ook voor onze voorouders; want Gij hebt gezegd dat wij, als heilanden op de berg Zion, de macht bezitten om onze waardige doden te verlossen en zalig te maken. Wij streven ernaar dit te doen, en wij vragen Uw leiding en licht terwijl wij voortgaan met dit werk, dat één van de grootste werken is die ooit aan de kinderen der mensen op enig tijdstip op de aarde zijn geopenbaard.

Wij zien met verlangen uit naar het tijdstip waarop Gij, o onze Vader, aan Uw dienstknechten zult openbaren waar andere tempels gebouwd moeten worden in alle

naties waar Uw heiligen in aantal zullen toenemen en U in gerechtigheid dienen. Wij weten dat alle mensenkinderen van U zijn, en wij bidden voor de dag waarop allen die willen komen, kunnen komen en vrijelijk deel zullen hebben aan de wateren des levens, en voor zichzelf de volheid van de zegeningen verkrijgen, die Gij bewaart voor allen die U met heel hun hart liefhebben en dienen.

Neig Uw oor, O Heer; zie in genade op ons neer; wil onze smeekbeden aanhoren; en onze rechtvaardige verlangens inwilligen wanneer wij het welzijn van Zion en al haar belangen en zaken bij U bepleiten. Dit is Uw Kerk; Gij hebt haar gevestigd en hebt haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn gebracht, de enige ware en levende Kerk op de ganse aardbodem." (L. en V. 1:30.) Wilt Gij haar nu „zo helder als de maan, en schoon als de zon, en schrikkelijk als een leger met banieren" te voorschijn doen komen, opdat iedereen zal weten dat dit Uw werk is; dat dit Uw wil is, dat zij tot Uw Zoon komen, Zijn wetten onderhouden en zaligheid in Uw eeuwige koninkrijk verkrijgen.

O, mogen de belangen van Zion overheersen en overal op de aarde overwinnen! Moge Uw koninkrijk, hetwelk Uw Kerk is, „voortgaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen, opdat Gij, o God, zowel in de hemel als op de aarde moogt worden verheerlijkt, opdat Uw vijanden mogen worden onderworpen; want Uw is de eer,

de macht en de heerlijkheid in der eeuwigheid."

O God, onze Vader, in deze tijd van chaos en zonde, waarin Satan de macht over zijn eigen gebied heeft en waarin zijn legers trachten Uw werk te vernietigen, zijn wij gesterkt door en hebben wij de moed geput uit Uw besluit dat Uw Zoon „macht over Zijn heiligen zal hebben; Hij zal in hun midden regeren." (L. en V. 1:36.) En wij getuigen voor U dat wij weten dat Hij in ons midden regeert. Voor deze zegening prijzen wij Uw heilige naam voor eeuwig.

Met ernst en een verslagen ziel denken wij aan Uw belofte dat geen wapen, dat tegen Uw heiligen gesmeed zal worden, iets zal uitrichten: en dat indien enig mens zijn stem tegen hen zal verheffen, hij in de door U bestemde tijd zal worden beschaamd. (Zie L. en V. 71:9, 10.)

Wij danken U, o onze God, dat Gij de Grondwet van de Verenigde Staten door verstandige mannen, die Gij voor dit bepaalde doel verwekt hebt, tot stand hebt doen komen. (Zie L. en V. 101:80.) Wij danken U voor de vrijheden, rech-

ten en voorrechten die ons in dit heilige document gegarandeerd zijn, en bidden dat deze voor altijd mogen worden bevestigd. Wij smeken U de wens en het besluit om deze rechten voor ons en ons nageslacht te bewaren in het hart te griffen van de president van deze natie. Wilt Gij de uitvoerende, wetgevende en rechterlijke macht van onze regering zegenen, opdat elk verstandig en moedig functioneren zal op zijn gebied ten einde onze constitutionele regeringsvorm te bewaren.

O Vader, Uw getrouwe heiligen

zijn en zullen zijn in elke natie van de aarde. Wij zijn ten zeerste begaan met hun tijdelijk en geestelijk welzijn. Wij bidden dat de regeerders van alle mensen, onder invloed van de Heilige Geest, genoodzaakt zullen worden regeringsvormen tot stand te doen komen die alle mensen die vrijheden verzekeren waarop zij recht hebben en die in Uw ogen rechtvaardig zijn.

Wilt Gij, o Heer, in de harten van alle heiligen het verlangen en het besluit leggen om onvoorwaardelijk gevolg te geven aan de verklaring: „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.“ (12de artikel des geloofs.)

Mogen zij ernaar streven de rechtvaardige zaak te verbreedten door goede en rechtvaardige mannen te kiezen en „onderdanig te zijn aan de bestaande machten, totdat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt.“ (Zie L. en V. 58:22.)

Onze ziel is verontrust en wij wenen vanwege de goddeloosheid van de wereld en de kwade daden die alom bedreven worden. Uit grote bezorgdheid bidden wij daarom voor de jeugd van Zion, voor de jonge en opgroeiende generatie, voor hen die zich nu dienen voor te bereiden om Uw koninkrijk hoog te houden wanneer hun tijd is aangebroken.

Behoed hen voor het kwade; bescherm hun wegen, opdat zij

niet in zonde zullen vervallen en door de wereld worden overwonnen. O Heer, zegen de jeugd van Zion en ons, als hun leiders, opdat wij hun de juiste weg zullen wijzen. Wij weten dat Uw koninkrijk zal voortgaan en dat grote menigten van de jonge en opgroeiende generatie in macht en grote glorie naar voren zullen treden als getuigen van Uw naam en leraren van Uw wet. Behoed hen, o onze God; verlicht hun geest en stort Uw Heilige Geest op hen uit wanneer zij zich voorbereiden op het grote werk dat op hen zal rusten.

Laat de grote tempel van kennis, de Brigham Young Universiteit, en alles wat daartoe behoort, en alle scholen, instituten en HLD-kweekscholen van de Kerk tot grote bloei komen.

Laat Uw verlichtende kracht rusten op hen die onderwijzen en hen die onderwezen worden, opdat zij „wetenschap zoeken, ja, door studie alsmede door geloof.“

Zegen ons, o Heer, opdat wij „elkander de leer van het koninkrijk zullen onderwijzen“, zoals Gij bevolen hebt. Mogen wij dit met zulk een ijver doen dat Uw heilige genade met ons zal zijn, opdat wij „meer volmaakt mogen worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren.“

Mogen zij, die op academisch niveau doceren en studeren verlicht worden met geestelijke kennis, opdat zij naar Uw huis zullen komen om zegeningen, kennis en

© 1972 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

wetenschap te verkrijgen die al het overige overtreft.

Wij zijn dankbaar, Vader, dat het Uw doel is om voor Uw heiligen te zorgen, en wij zijn het gebod indachtig dat Gij ons gegeven hebt, om te zorgen voor de behoeftigen en ongelukkigen die zich onder ons bevinden. Wij weten dat Gij ons geboden hebt de aarde te onderwerpen (zie Gen. 1:28) en in het zweet onzes aanschijns ons brood te eten (zie Gen. 3:19), maar ons hart gaat uit naar diegenen onder ons die door tegenslag zijn getroffen en hen die nooit in staat zijn voor hun eigen behoeften te zorgen.

Wij zijn U daarom zeer dankbaar dat Gij Uw dienstknechten geïnspireerd hebt de welzijnszorg van Uw Kerk te organiseren opdat in de behoeften van de armen en ongelukkigen kan worden voorzien zonder dat zij hun zelfrespect verliezen. En nu, met het snel stijgend aantal ringen en zendingen over de gehele wereld, bidden wij ernstig dat Uw dienstknechten mogen voortgaan in Uw genade, opdat zij Uw inspiratie mogen verdienen om dit welzijnsprogramma van Uw Kerk te ontwikkelen, totdat het in alle facetten volmaakt is, voor de verzorging en de zegening van Uw volk, waar het ook vergaderd moge zijn.

Wij vragen Uw leiding en Geest, o heilige Vader, opdat er op Uw eigen wijze voor Uw heiligen gezorgd moge worden. Wij wensen gehoor te geven aan de beginsele die Gij gegeven hebt, welke zijn: dat zij, die in nood zijn, hun

persoonlijke inspanning ten volle zullen aanwenden; dat zij, die rijk zijn aan wijsheid, leiderscapaciteiten en materiële dingen der wereld zullen bijdragen van hun talenten en middelen; dat wij allen ons zullen verenigen in de band van ware broederschap, ten einde te zorgen voor de wezen en weduwen; en dat wij ons onbesmet bewaren van de zonden van de wereld — dit is, zoals Gij gezegd hebt, de zuivere en onbevleete godsdienst voor Uw heilig aangezicht. (Zie Jak. 1:27.) O Heer, zegen Uw dienstknechten met openbaring in deze zaak en alle zaken, die betrekking hebben op de groei en de ontwikkeling van Uw werk op aarde.

En nu, o God, de eeuwige Vader, aanvaard uit onze mond deze woorden van lof, dank en bede. Hoor onze smeekbeden; lees de gedachten en de bedoelingen van onze harten; en wil ons datgene schenken wat wij van node hebben. Wij erkennen Uw hand in alle dingen en wensen U te dienen en Uw geboden te onderhouden, opdat wij met U in Uw koninkrijk mogen verblijven.

Wij hebben het voorrecht gehad om, geleid door de influisteringen van Uw geest, deze tempel voor U te bouwen, die wij thans aanbieden als wederom een van Uw heilige huizen.

Om deze reden, overeenkomstig het patroon dat Gij ons gegeven hebt, in harmonie met de koers die door Uw dienstknechten die ons voorgingen, is gevolgd, en handelend volgens het gezag van dat

priesterschap dat naar de Orde van Uw Zoon en in Zijn heilige naam is, dragen wij deze tempel op aan U, de Heer.

Wij dragen hem op als een huis van de doop, een huis van begiftigingen, een huis van het huwelijk, een huis van rechtvaardigheid voor de levenden en de doden.

Wij bidden nederig dat Gij dit gebouw wilt aanvaarden en Uw zegeningen wilt uitstorten op dit gebouw als het huis waarheen Gij zult komen en waarin Uw Geest alles zal leiden wat er gedaan wordt, opdat het door U aanvaard moge worden. Laat Uw Geest en zegeningen op allen, die hier werken, nederdalen en hen leiden opdat een gevoel van heiligheid in iedere kamer van dit heilige huis zal overheersen. Mogen allen, die hier binnentreden, rein van handen en zuiver van hart (zie Ps. 24:4) zijn, mogen zij worden opgebouwd in hun geloof en hier vandaan gaan in vrede en Uw heilige naam loven.

Wij dragen de grond op waarop hij staat en waardoor hij omgevont wordt. Wij dragen het doopvont op en de kamers waarin de verordeningen worden voltrokken, in het bijzonder de verzegelkamer, opdat zij heilig gehouden mogen worden en opdat Uw beschermen-de zorg zich erover moge uitstrekken en Uw Geest altijd aanwezig moge zijn om hen, die dit gebouw bezoeken, te verlichten.

Wij dragen U de gehele constructie op, van het fundament tot en met de toren. Wij bidden U, bescherm

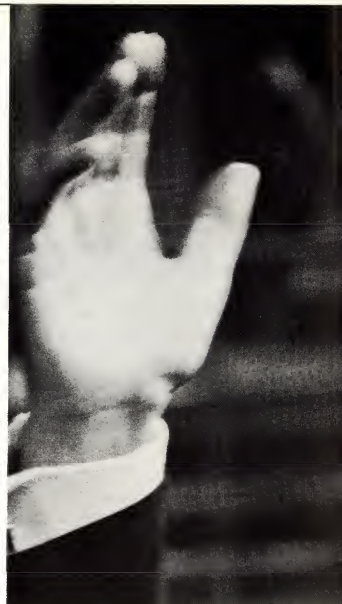
(wordt vervolgd op blz 26)

*Een persoonlijk voorbeeld
van volharding bij het prediken van
de Evangelie-boodschap*

Toespraak gegeven op de 142ste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

OUDERLING HUGH B. BROWN van de Raad der Twaalfen

Een zendeling en zijn boodschap.

Vele dingen zijn reeds gezegd over zendingen en het zendingswerk. Dat heeft altijd mijn grootste liefde gehad, en ik werd aan verschillende dingen herinnerd die achtenzestig jaar geleden gebeurd zijn toen ik in Engeland was. Een ervan wil ik u graag vertellen.

Ik was verscheidene keren naar een bepaald huis gegaan en ik was daar weggestuurd en gewaarschuwd om niet meer terug te komen, maar mij werd steeds weer ingefluisterd dat ik er toch naartoe moest gaan. Terwijl ik aanstalten maakte om dat huis voorbij te lopen, werd mij ingefluisterd aan te kloppen en te proberen contact te krijgen. Ik gebruikte de grote koperen deurklopper op de Engelse deur, maar kreeg geen antwoord. In de voorkamer zag ik een dame zitten brieven en ik maakte ontzettend veel lawaai met die klopper. Ze kwam niet naar buiten en ik liep om het huis heen naar de achterdeur. Op die deur

zat geen klopper, dus gebruikte ik mijn wandelstok en klopte heel hard, zo hard zelfs, dat het door het hele huis galmde.

Spoedig kwam de dame naar buiten en de manier waarop ze naar buiten kwam deed mij denken aan mijn jongensjaren op de boerderij, als ik een broedende kip plaagde en van haar nest afjoeg. (Ik zie dat sommigen van u ervaringen met een boerderij hebben.) U weet dat een broedende kip wanneer zij van haar nest verjaagd wordt eraf komt met al haar veren in de tegenovergestelde richting en dat ze met haar snavel tekeer gaat, en deze vrouw deed mij daaraan denken. Ik bood mijn verontschuldiging en zei: „Het spijt me dat ik u stoer en blij aandringen op een onderhoud, maar, mijn beste zuster, ik heb meer dan zesduizend mijl gereisd om u een boodschap te brengen, want de Heer wil dat u die boodschap krijgt. Hij heeft mij hier naartoe gezonden

om u die boodschap te geven. Over een paar dagen ga ik naar Canada terug en ik moet u die dingen vertellen waarvan de Heer wil dat u die weet.”

Ze zei: „U bedoelt dat de Heer een boodschap voor mij heeft gestuurd!” Ik zei: „Ja, dat heeft Hij inderdaad gedaan.”

Ik vertelde haar over de herstelling van het Evangelie, de organisatie van de Kerk, en de boodschap van de herstelling. Ze was zeer onder de indruk van hetgeen ik haar vertelde. Toen ik vertrok zei ik: „Het spijt me dat ik u gestoord heb, maar ik kon niet weigeren om de boodschap en de zending uit te dragen die aan mij werden gegeven toen ik hier kwam. Als wij elkaar weer ontmoeten, en we zullen elkaar weer ontmoeten, zult u zeggen: „Dank u dat u aan mijn achterdeur bent gekomen. Dank u dat u zoveel van mij hield dat u mij de boodschap van de Heer hebt gebracht.

Toen u vertrok had ik mijzelf nauwelijks in bedwang. Ik was ongerust, verward, en vroeg mezelf af wat het allemaal inhield. Ten slotte ging ik naar het zendingshuis, kreeg daar wat literatuur, bestudeerde deze en werd met mijn gezin lid van de Kerk.*

Tien jaren later was ik weer in Engeland, deze keer als soldaat. Aan het eind van de vergadering kwam een dame naar mij toe met twee grote dochters. Ze zei: „Ik dank God en ik dank u dat u naar mijn deur bent gekomen met die boodschap vele jaren geleden. Ik heb mij met mijn dochters bij de Kerk aangesloten en binnenkort gaan we naar Utah, en we danken God dat u de moed had, de vastberadenheid en het geloof, om met die goddelijke boodschap naar mij toe te komen en deze in de naam des Heren bij mij achter te laten.“ Broeders en zusters, ik wil u mijn getuigenis geven van de goddelijkheid van dit werk. Vanuit het binnenste van

mijn hart en van de toppen van mijn vingers tot mijn tenen weet ik dat dit het werk van God is. Ik weet dat het Evangelie hersteld werd. Ik weet dat de mannen die de Kerk leiden geïnspireerd worden en geleid worden door Hem die hen heeft aangesteld. Ik weet dat het Evangelie voort zal rollen totdat het de gehele aarde vervult* en ik kijk uit naar de dag dat wij allen verenigd zullen zijn aan de andere kant en het grote werk zullen voortzetten dat wij zo weifelend hier op aarde probeerden te doen. Ik laat dit getuigenis en mijn zegen bij u achter. Ik bid God al degenen te zegenen die hier zijn en allen die luisteren, ja, alle mensen, overal. O Vader, zegen deze mensen opdat zij de geest van dit werk mogen vatten en zichzelf onverdroten zullen wijden aan de verspreiding van het Evangelie van Jezus Christus over de gehele wereld.

Ik laat dit getuigenis, deze boodschap

en dit gebed, nederig bij u achter, in de naam van Jezus Christus. Amen.

* Zie Dan. 2:35.

★

Het was middernacht. De wind huilde en bulderde in alle hevigheid tegen de dubbele ramen en fijne poedersneeuw stooft naar binnen langs de vloer, ondanks de inspanningen van de mens om haar de toegang te versperren. De middernachtzon hing laag boven de horizon.

Het vreemde waas van door de wind opgejaagde sneeuw en eindeloze zon vermengde zich met het elektrisch licht in de kamer. Aan de muren hingen platen van verre landen, en daartussen een militair rooster. Herinneringen aan Japan werden opgewekt door het mysterieuze licht in de glazen dobbers van visnetten die op de rotsachtige kust van Alaska waren gevonden. Brieven van thuis, gelezen en herlezen, lagen op een oud bureau.

In deze kamer van een verafgelegen basis van de Amerikaanse Luchtmacht op het schiereiland Alaska verstonde het gebulder van de wind in de stilte van de eenzaamheid. De luitenant leunde achterover in zijn stoel met zijn voeten op een hoek van het gehavende bureau. Over een week zou hij dit vertrek verlaten, zou hij vijftienduizend mijl door de lucht vliegen naar zijn vrouw, en een jaar van hartzeer en vooruitgang voor zijn opvolger in de kamer achterlaten. Hartzeer en vooruitgang. Kort na zijn aankomst op dat sombere schiereiland had hij bovendien de taak van vertegenwoordiger van de Protestantse veldprediker aanvaard. Dit hield tevens in dat hij het personeel van de luchtmachtbasis bij moest staan en voor hen en de Eskimogezinnen die in de buurt woonden de zondagsdienst moest leiden. De veldprediker moest vier nederzettingen bezoeken en maandelijks persoonlijk verslag uitbrengen in Anchorage, waardoor hij slechts een van de vijf zondagen door kon brengen met de mannen van de luitenant. Maar er waren momenten dat de problemen van zijn mannen niet konden wachten en dus had de luitenant, wiens zorgenlast steeds zwaarder werd, raad gegeven.

Er was een sergeant naar hem toegekomen wiens vrouw belangstelling had gekregen voor een andere man; een vliegenier die door zijn familie was verstoten; een jongeman die in tranen had gevraagd: „Waarom moest mijn zontje sterven?“ In de gedachten van de luitenant doemde een lange rij mannen op die hem met zorg vulden. Hij had geprobeerd te helpen — raad te geven, het Rode Kruis ingeschakeld, machtiging gegeven voor telefoongesprekken, het hoofdkwartier verzocht een man naar huis te laten gaan. Zijn hulp werd gewaardeerd, maar hij wist hoe ontoereikend ze was geweest. Ergens was hij in gebreke gebleven.

De kamer

DOOR EDWIN GREENLAW SAPP

Maar ondanks dit alles was hij gedwongen geweest om te blijven — te blijven en het lijden te aanschouwen. Te blijven, wetend dat ook zijn eigen gezin en zijn eigen leven langzaam waren veranderend. Hij dacht aan de overeenkomst tussen de kamer en zijn eigen ziel — vervuld van de herinneringen aan de bitterzoete vreugden die er vroeger waren, maar er nu niet meer zouden zijn.

Hij zou nooit meer kunnen terugkeren naar zoals het eens was. Daar hadden een paar zendingen voor gezorgd. Zij hadden zijn vrouw bekeerd. Over de telefoon en per brief had ze zo verlangend om zijn toestemming gesmeekt, dat deze haar met liefde maar ook met pijn was gegeven, en ze was gedoopt en toetreden tot dat vreemde nieuwe geloof dat Mormonisme heette. Geïsoleerd, hulpeloos, niet bij machte om haar te bereiken, had hij in de paar maanden dat ze nu lid was veranderingen bespeurd — haar vreemde zekerheid van de waarheid, de obsessie om het door bijbelteksten te bewijzen — beangstigende veranderingen, die hem verlamden en deden vrezen dat er geen wederzijds begrip tussen hen zou overblijven.

Verdriet. Zou dat zijn toekomst worden? Hij had gevochten, maar het gevecht aan de zijde van zijn mannen verloren — het gevecht waarvoor geen lintje wordt gegeven, het gevecht voor het goede doel, waarvoor de medaille in zijn ziel was gebrand. Abrupt schoof hij zijn stoel naar achteren en staarde naar de tafel naast het bed. Naast een stapel boeken over dat nieuwe geloof die de veldprediker hem vanuit Anchorage per luchtpost had toegezonden, lagen een versleten Bijbel en een Boek van Mormon; de nieuwe band daarvan vormde een scherp contrast met de andere boeken. Je kon zien dat het Boek van Mormon nog maar weinig was gelezen, hoewel zijn vrouw het hem zes maanden geleden had toegestuurd en goed van merktekens had voorzien. Zijn blik viel op de onderstreepte teksten. Wat had hij ook weer op die cursus filosofie geleerd? „Geloof is dynamisch.”

„Ik geloof in God,” zei hij tegen zichzelf, „maar ik begrijp het niet. Hoe kon mijn vrouw het Mormonisme aannemen en zo'n grote wig in ons leven slaan? Onze ouders zijn in tranen, onze vrienden zullen ons belachelijk maken en ik ben vernederd. Tot wie kan ik me wenden voor hulp? Er wordt van mij verwacht dat ik leiding geef!”

In zijn wanhoop herinnerde hij zich iets. Het boek dat zoveel beroering teweeggebracht had in zijn leven bevatte een belofte:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u wil-

len vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zult vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.” (Moro. 10:4.)

Wat een heerlijke belofte! Maar ook wat een angstaanjagende belofte! Hij had de test nog niet geriskeerd uit angst voor het antwoord. Zijn geloof werd op de proef gesteld. Als er een God bestond zou die God antwoord geven; en als Hij antwoordde, wat zou Hij dan zeggen? Indien het antwoord zou zijn: „Nee, die Kerk is niet waar”, zouden zijn vrouw en kinderen verloren zijn zonder dat hij er iets aan kon doen. Maar als het antwoord „Ja” zou zijn, was alles wat hij tot nu toe had geleerd en aangenomen niets meer waard. Zielestrijd en belofte, hij kon het niet langer tegenhouden. Hij knielde in gebed, terwijl de tranen over zijn gezicht stroomden. Buiten was het middernacht, maar binnen begon een nieuwe dag te gloren.

Nu is die kamer slechts een herinnering. De vier muren ervan kunnen een ander troosten of hopen, maar de luitenant is vertrokken. Die nacht had hij de weg naar volvasenheid gevonden. Op zijn knieën ontdekte hij dat God leeft. Hij leerde het doel van zijn bestaan, de schoonheid van vooruitgang en de vreugde van ontwikkeling begrijpen. Samen met zijn vrouw nam hij de draden van zijn leven op en weefde er een vaster patroon van onkreukbaarheid en liefde van dan hij ooit voor mogelijk had gehouden, een weefsel dat zou duren tot het einde. ★

Dr. Sepp was in Alaska gestationeerd bij de Amerikaanse Luchtmacht toen zijn vrouw, Ellagene, in San Angelo (Texas) het Evangelie aannam. Na een maand van telefoneren en corresponderen onderging hij de hier omschreven bekering en werd hij bij zijn terugkeer in augustus 1965 gedoopt. Hij is nu secretaris van de wijk Bowie, Ring Chesapeake (Maryland).

GEBEURTENISSEN IN DE HOLLANDSE RING EN DE NEDERLANDSE ZENDING

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag

Hartman-Bond, Hermine, 6 juli 1972
Brinkman, Ineke Ingrid, 20 juli 1972
van Lingen, Wilma E., 20 juli 1972
van Basten, Wendy M., 24 augustus 1972
Plug, Arie D., 24 augustus 1972
Roepers, Paul, 24 augustus 1972

Schedam - Vlaardingen

Van Rangelrooij, Maria E., 22 juni 1972
Marcus, Neeltje, 18 augustus 1972

Delft

Triemstra, Jan-Willem Dodo, 17 augustus 1972
Dekker, Jacqueline Françoise, 28 oktober 1972

Amsterdam

Hensgens, Johan Hendrik Joseph Maria, 27 juli 1972
Hensgens, Wilhelmina, 17 juli 1972

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Den Haag

Williams, Johan A., hooglepriester, 2 september 1972
Begman, Frederik Th. D., priester, 28 augustus 1972
Plug, Arie D., priester, 3 september 1972
Roepers, Paul, leraar, 3 september 1972

Delft

Hoorn, Richard S., leraar, 24 september 1972

Schedam-Vlaardingen

Jongste, Willem, diaken, 16 april 1972
Gardenier, Bram T., diaken, 9 september 1972

Lelden

Bos, Carlo Leopold Jan, hooglepriester, 13 augustus 1972

OVERLEDEN

Den Haag

de Ridder-van Hiltten, Cornelia H., 21 mei 1972
van Limborgh-Stekelenburg, Emma A., 23 juni 1972
de Bruin-Schilling, Agnes C. S. W., 11 juli 1972

Schedam-Vlaardingen

van Rossem, Marie H., 21 augustus 1972

GEDOOPT IN DE ZENDING

Almelo

Geelhoed, Adèle Antoinette, 22 september 1972

Antwerpen

Wouters-Cornelis Iyonne Emmelie, 16 september 1972
Wouters, Dirk Hugo Susanna Maria, 16 september 1972
Wouters, Paul, 16 september 1972

Gent

van de Putte-de Cock, Marcella Racael, 13 oktober 1972

Haarlem

Dirks-Timmerman, Irma, 5 oktober 1972

Maastricht

Saint-Thomas, Stephanie Michelle, 22 september 1972

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Rotterdam-Zuid

Klijnsmit, Cornelis Arie, 14 september 1972
Klijnsmit-Schippers, Geertje, 14 september 1972
Val, Frederik Hendrik, 28 september 1972
Val-Weidema, Henriette Helena, 28 september 1972

GEORDEND TOT HET PRIESTERSCHAP

Eindhoven

Arts, Michaël Anton Theo Maria, 8 oktober 1972, Diaken

Hengelo

de Ceuninck van Capelle, Hugo Alfred, 17 september 1972, Diaken

Nijmegen

Herrewijnen, Dirk Arie, 4 juni 1972, Diaken
Visser, Franz Horst, 3 september 1972, Diaken

VERHOOGING IN HET PRIESTERSCHAP

Almelo

Brandenburg, Dennis Sigfried, 24 september 1972, Ouderling

Den Helder

van Dam, Anton Gerrit, 17 september 1972, Ouderling

Haarlem

Jansen, Petrus Johannes, 17 september 1972, Ouderling

Nijmegen

van Leeuwen, Antonie Pieter, 9 juli 1972, Leraar

GEZEGEND

Eindhoven

Bolleboom, Mirjam Maria Francisca, 3 september 1972
Bolleboom, Sonja Maria Conelia, 3 september 1972
Karszen, Arnoldus Wijnandus Zeeger, 8 oktober 1972
Karszen, Elisabeth Hubertina Antoinetta, 8 oktober 1972
Karszen, Ezra Peter, 8 oktober 1972

Utrecht

Dijkwel, Geert Abraham, 2 juli 1972

OVERLEDEN

Arnhem

Jansen-Wolphezen, Gerrie, 18 september 1972

Brussel

Colpaert, Maurice Gustave, 23 juli 1972

GEHUWD

Gouda

de Jong, Adrianus Cornelis en de Bruin, Maria Johanna Geertruida, 2 augustus 1972

Haarlem

Ruiter, Cornelis Pieter en van Olden, Erna, 6 oktober 1972

GEBOREN

Amsterdam

Meisner, Askold J., 16 juni 1972

Den Haag

Dekkers, Paul J. J., 22 juni 1972

GEZEGEND

Schedam-Vlaardingen

van Ragelrooy, Stephen C., 10 september 1972

Den Haag

Dekkers, Paul J. J., 2 juli 1972

MUTATIES IN DE HOLLANDSE RING

Nieuwe bisschop in de wijk Rotterdam-Noord, 13 augustus 1972

Bisschop R. A. Mensink

1e Raadgever J. P. van Bostel

2e Raadgever G. A. Geertma

Secretaris W. J. M. Roosendaal.

Overzicht van de diensten in de zwitserse tempel in 1973

ZATERDAGS 1e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Frans
Dienst C: Frans

2e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

ZATERDAGS 3e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels
Dienst B: Engels
Dienst C: Duits

4e en 5e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

VRIJDAGS De vrijdag voor de 3e zaterdag van de maand: Dienst D: Engels
De 2e vrijdag van de maand: Dienst B: Spaans (alleen op afspraak)
De 4e vrijdag van de maand: Dienst B: Italiaans (alleen op afspraak)

DINSDAGS, WOENSDAGS, DONDERDAGS, VRIJDAGS

Jan. 2 Gesloten
9 Fins
16 vrij voor afspraak
23 Duits: Westduitse Zending
30 Duits: Ring Berlijn (alleen priesterschap)

Feb. 6 Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Engels: Servicemen's Stake
27 vrij voor afspraak

Mrt. 6 Deens
13 Duits: Ring Hamburg
20 vrij voor afspraak
27 Duits: Zuidoostduitse Zending

Apr. 3 Fins
10 Duits: Ring Stuttgart
17 Duits: Middenduitse Zending
24 Duits: Oostenrijkse Zending

Mei 1 Frans: Frans-Belgische Zending
8 Duits: Zwitserse Zending
15 Duits: Westduitse Zending
22 Duits: Ring Berlijn
29 Frans: Frans-Zwitserse Zending

Juni 5 Duits: Noordduitse Zending
12 Duits: Ring Hamburg
19 Duits: Ring Zwitserland
26 vrij voor afspraak

Juli 3 Fins
10 Zweeds
17 Deens
24 Italiaans en Spaans
31 Frans: Franse Zending

Aug. 7 Zweeds
14 vrij voor afspraak
21 Deens
28 Duits: Westduitse Zending

Sep. 4 Duits + Engels (priesterschap)
11 gesloten
18 gesloten
25 gesloten

Okt. 2 gesloten
9 Duits: Noordduitse Zending
16 Duits: Ring Hamburg
23 Duits: Middenduitse Zending
30 Frans: Frans-Belgische Zending

Nov. 6 Internationale Priesterschap + Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Duits: Ring Zwitserland
27 Duits: Ring Stuttgart

Dec. 4 Duits: Zuidoostduitse Zending
11 Duits: Oostenrijkse Zending
18 vrij voor afspraak
25 gesloten

DAGINDELING

Dienst A: 7.00 uur   Dienst B: 10.00 uur   Dienst C: 12.30 uur (zaterdags 13.00 uur)
Dienst D: 17.30 uur   Namen worden binnen 30 minuten na bovenstaande tijden uitgegeven.

Endowments voor de levenden 10.00 uur, 13.00 uur (aanwezigheid in de tempel minstens één uur voor de tijd).

Huwelijksverzegelingen (levenden en doden): Na de diensten B en C of op afspraak.

Dopen: Op afspraak

Gesloten voor de zomer: 10 sep. — 4 okt.

Gesloten wegens feestdag: 31 mei

Gesloten wegens jaarwisseling: 24 dec. 1973 — 3 jan. 1974

Gesloten het hele jaar door: maandags

BELANGRIJK

Houdt Uw opgave in het oog.

Iedere ring en zending dient dezelfde hoeveelheid werk te verrichten (mannen en vrouwen), en wel het volgende:

- 100 dopen
- 100 endowments, incl. de voorbereidende verordeningen
- 110 verzegelingen van kinderen aan ouders
- 50 huwelijksverzegelingen

Al deze verordeningen dienen gedaan te worden, of de groep nu klein of groot is. Jeugdleiders dienen jongens en meisjes van 12 jaar en ouder aan te moedigen doopwerk te verrichten.

Voldoende voor dit doel geroepen tempelwerkers dienen de groep te verzegellen.

OVERIGE INSTRUCTIES

1. Lees het **Algemeen Kerkelijk Handboek No. 20 (1968)** en **Het Priesterschapsbulletin** na op tempelwerk.
2. Behalve voor verzegelingsdoeleinden, kunnen de ouders geen kinderen meenemen naar de tempel. Om aan hun ouders verzegeld te worden moeten kinderen van 8 jaar en ouder gedoopt zijn en hun eigen tempelaanbeveling hebben.
3. Elk gezin dat kinderen aan zich verzegeld wenst te hebben, dient in het bezit te zijn van een met de schrijfmachine ingevulde en gecontroleerde gezinslijst.
4. Een levend persoon die als ouder of als kind voorkomt op een gezinslijst, kan de volledig ingevulde lijst meenemen naar de tempel voor de verrichting van alle verordeningen voor het hele gezin. Doop en voorbereidende verordeningen dienen echter te geschieden voor endowment en verzegeling. Aangeraaden wordt de lijst 2 of 3 weken te voren naar de tempel te sturen.
5. Voor dopen moeten de kinderen 12 jaar zijn en de jongens moeten het Aäronische Priesterschap dragen. Individuele of groepsaanbeveling is noodzakelijk.
6. Niemand kan een tempelaanbeveling krijgen voordat hij/zij een jaar lid van de Kerk is. Alleen het Eerste Presidentschap kan hierop een uitzondering maken.
7. Den eraan behoorlijk gekleed te tempel te betreden. Het is het **Huis des Heren**. Ga gekleed alsof U naar de avondmaalsvergadering gaat.
8. Indien U inlichtingen wenst, schrijf of bel gerust.

Het presidentschap van de Zwitsere tempel

Tempelplatz 4
CH - 3052 ZOLLIKOFEN
Tel. 41-31-570912

Immo Luschin v. Ebengreuth
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

**GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE
ZENDING EN DE HOLLANDE RING**

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Apeldoorn

Stephan, Geert Evert, 15 apr 1972

Eindhoven

Beijerling, Freddy Cornelis, 24 okt 1972

Engelbert, Maarten Michaël, 24 okt 1972

Haarlem

Polak, Marcario Cornelis, 22 sep 1972

van de Worp, Elizabeth Johanna Trijntje, 22 sep 1972

Den Helder

van Beest, Erica Veronica Elisabeth, 20 okt 1972

Haag, Helene Lidwina, 20 okt 1972

Kallola, Glen Andy Elfrim, 20 okt 1972

Hilversum

Pinegar, Lauren, 21 okt 1972

Teyssie, Cornelis Johannes Emile, 15 nov 1972

Teyssie-Goodsir, Carry, 15 nov 1972

van Zijl, Tanco, 15 nov 1972

GEDOOPT IN DE HOLLANDE RING

Amsterdam

Pels-Nieberg, Anna, 29 sep 1972

Den Haag

van Veen, Maria, 26 okt 1972

GEORDEND TOT HET PRIESTERSCHAP

Nijmegen

Schultz, James Helenus, 5 nov 1972, diakon

VERHOOGING IN HET PRIESTERSCHAP

Apeldoorn

Jongejan, Paul, 15 okt 1972, priester

Eindhoven

Bolleboom, Martinus Ignatius, 19 nov 1972, leraar

Groningen

Palmans, Dominicus Johannes, 5 nov 1972, leraar

Harlingen

Schaap, Albert, 22 okt 1972, ouderling

de Vries, Jacob, 22 okt 1972, ouderling

Leeuwarden

Visser, Egbert, 29 okt 1972, priester

Visser, Martin, 29 okt 1972, priester

Nijmegen

Herrewijnen, Dirk Arie, 15 okt 1972, leraar

GEZEGEND

Apeldoorn

Aartsen, Debora, 8 okt 1972

Aartsen, Thérèse, 8 okt 1972

Verbeek, Richard Carl Hendrik, 5 nov 1972

OVERLEDEN

Arnhem

Jansen, Gerrie, 18 sep 1972

Eindhoven

Postma-Schmitz, Anna Catharina, 9 nov 1972

Groningen

Kol, Kornelis, 29 okt 1972

Hilversum

de Vroom, Peter, 14 nov 1972

Boodschap van de zondagsschool

De profeet Alma zou gezien hetgeen hij zegt in Alma 37:33-35 een briljante werker in de zondagsschoolorganisatie van de Kerk zijn geweest.

Hij zegt:

„Predik hun bekering en geloof in de Here Jezus Christus; leer hun zich te verootmoedigen en zachtmoedig en nederig van hart te zijn; leer hun elke verleiding van de duivel te weerstaan met hun geloof in de Here Jezus Christus. Leer hun nimmer moede te worden goede werken te doen, maar zachtmoedig en nederig van hart te zijn; want diegenen zullen rust voor hun ziel vinden. O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren, ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.“

Het zondagsschoolpresidentschap van de Nederlandse Zending roept daarom alle werkers in deze organisatie aan het begin van dit jaar 1973 op, zich nog meer dan eerst bewust te worden van de ERNST van hun taak in het Koninkrijk Gods. De kwaliteit van het gebodene in de klassen van de zondagsschool dient op een nog hoger peil te worden gebracht. Wij kunnen ons namelijk niet permitteren kinderen Gods „halve vruchten“ aan te bieden. Laten wij ons bewust worden van de noodzaak ons in het dagelijkse leven nog meer te heiligen, zodat wij in staat zullen zijn bij de voorbereiding van ons werk in de zondagsschool meer wijsheid, ordelijkheid en ijver aan de dag te leggen en daardoor *levende voorbeelden* van de te geven lessen te kunnen worden.

Wij zijn ons bewust dat wij hiermede een grotere inspanning van u allen vragen. Wij zijn er echter van verzekerd dat u door gebed en studie in staat zult zijn uw roeping in Gods Koninkrijk eer aan te doen.

Het zondagsschoolpresidentschap
van de Nederlandse Zending

I. M. Looy, president

E. M. H. Engelbert, eerste raadgever

G. Tuffin, secretaris.

Deze toespraak werd gehouden tijdens de ochtend-dienst van de algemene conferentie op zondag 9 april 1972.

OUDERLING BOYD K. PACKER van de Raad der Twaalfen

Waarom zedelijk rein blijven

Stellig zijn wij ons allen bewust van het feit dat er vanmorgen in deze vergadering een sterke geest met ons is. Ik geloof dat ik maar weinig keren zo zeer ernaar heb verlangd door de Geest te worden gesteund als thans, daar ik een zeer delicaat en moeilijk onderwerp wil bespreken.

Er zijn vandaag veel jonge mensen onder ons gehoor. Het is tot hen, en in het bijzonder tot de teenagers, dat ik nu spreek. Het onderwerp: „Waarom zedelijk rein blijven“ behoort jullie volledige belangstelling te hebben.

Ik benader dit onderwerp met de grootste eerbied. Misschien verbaast dit sommigen, want over dit onderwerp wordt het meest gesproken, het meest gezongen en er worden de meeste grappen over gemaakt. Bijna altijd wordt er onbetamelijk over gesproken.

Het ligt in mijn bedoeling betamelijk te blijven, geen aanstoot te geven, als ik het waag dit delicate onderwerp te bespreken.

Jonge mensen, mijn boodschap is van het grootste belang voor jullie. Het betreft jullie toekomstig geluk. Enkele dingen die ik zal zeggen zijn waarschijnlijk nieuw voor degenen die de Schriften niet gelezen hebben.

In den beginne, voor je geboorte in de sterfelijkheid, woonde je bij je hemelse Vader. Hij is een werkelijkheid. Hij leeft inderdaad. Er zijn mensen op aarde die van Zijn bestaan getuigen.

In deze vergadering hebben wij gehoord dat Zijn dienstknechten dit deden. Hij leeft, dit getuig ik tot jullie.

Hij kende je daar. Omdat Hij van je hield was Hij bezorgd voor je geluk en je eeuwige groei. Hij wilde dat je in staat zou zijn vrijelijk te kiezen en te groeien door de kracht van juiste keuzen, opdat je zou worden zoals Hij is. Om dit te bereiken was het nodig dat wij Zijn tegenwoordigheid verlieten.

Zoiets als in een andere stad gaan studeren. Een plan werd voorgelegd en allen stemden ermee in om de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader te verlaten en het leven in de sterfelijkheid te ondergaan.

Twee grote dingen stonden ons te wachten toen wij in deze wereld kwamen. Ten eerste zouden wij een sterfelijk lichaam ontvangen, geschapen naar het beeld van God. Daardoor kunnen wij, mits wij het goed in bedwang houden, eeuwig leven en geluk bereiken. Ten tweede zouden wij beproefd worden, waardoor wij konden

toenemen in kracht en geestelijke macht.

Dit eerste doel nu is buitengewoon belangrijk, want dit lichaam dat ons werd gegeven, zal opstaan en ons in alle eeuwigheid dienen.

Volgens het aanvaarde plan werden Adam en Eva als onze eerste ouders naar de aarde gezonden. Zij waren in staat de lichamen te vormen voor de eerste geesten die dit leven zouden ingaan.

Onze lichamen werden toegerust — en dit is heilig — met de macht om te scheppen: een licht, bij wijze van spreken, dat de macht heeft andere lichten te ontsteken. Deze gave dient alleen binnen de heilige banden van het huwelijk te worden gebruikt. Door de macht om te scheppen uit te oefenen, kan een sterfelijk lichaam worden geformeerd, een geest het betreden en een nieuwe ziel in dit leven worden geboren.

Deze macht is goed. Ze kan het gezinsleven scheppen en in stand houden, en het is in het gezinsleven dat wij de bronnen van het geluk vinden. Ze wordt praktisch aan iedere mens gegeven die in de sterfelijkheid wordt geboren. Het is een heilige en zeer belangrijke macht en ik herhaal, mijn Jonge vrienden, dat deze macht goed is.

Diegenen onder jullie die teenager zijn hebben evenals iedere andere zoon of dochter van Adam en Eva deze macht in zich.

De macht om te scheppen — of mogen wij zeggen om kinderen te verwekken — is niet slechts een bijkomstig onderdeel van het plan, het is er een onontbeerlijk deel van. Zonder dit zou het plan niet kunnen voortgaan. Bij verkeerd gebruik kan het plan worden afgebroken.

Veel van het geluk dat je in deze wereld kunt ontvangen, hangt af van het feit hoe je deze heilige macht om te scheppen gebruikt. Het feit dat jullie, jongemannen, vader kunt worden en jullie, jonge vrouwen, moeders, is van het grootste belang voor jullie.

Wanneer deze macht zich in je ontwikkelt, fluitert zij je in een metgezel te zoeken en stelt zij je in staat om lief te hebben en hem te behouden.

Ik herhaal, deze macht om leven te scheppen is heilig. Eens kun je zelf een gezin hebben. Door deze macht te gebruiken kun je kinderen uitnodigen bij je te komen wonen — jongetjes en meisjes die helemaal van je zullen zijn — die naar jouw beeld geschapen zijn. Je kunt een gezin stichten, een gebied van macht en invloed en mogelijkheden. Dit brengt grote verantwoordelijkheid met zich mee.

Deze scheppende macht brengt sterke verlangens en prikkels met zich mee. Deze voelde je reeds toen je houding en belangstelling veranderden.

Wanneer je een tiener wordt, is een jongen of een meisje plotseling iets nieuws en geweldig interessant voor je geworden. Je bemerkt de verandering van de vorm en kenmerken van je eigen lichaam en van dat van anderen. Je ontdekt de eerste influistering van lichamelijke verlangen.

Het was nodig dat deze macht om te scheppen minstens twee dimensies had, ten eerste moest hij sterk zijn en ten tweede moest hij min of meer constant zijn.

Deze macht moest sterk zijn, want van nature zoeken de meeste mannen het avontuur. Indien de dwingende kracht van dit gevoel er niet was, zou de man er weinig voor voelen om de verantwoordelijkheid voor het onderhouden van een gezin op zich te nemen. Deze macht moest ook constant zijn, omdat ze de bindende band is in het gezinsleven.

Jullie zijn geloof ik oud genoeg om een kijkje te hebben genomen in het dierenrijk. Je zult dan al gauw hebben bemerkt dat waar deze macht om te scheppen van voorbijgaande aard is, waar ze alleen in het seizoen tot uiting komt, er geen gezinsleven bestaat.

Het is door deze macht dat het leven voortgaat. Een wereld vol beproevingen, angst en teleurstellingen kan in een koninkrijk van hoop, vreugde en blijdschap veranderd worden. Elke keer als er een kind wordt geboren, wordt in deze wereld de onschuld op de een of andere manier vernieuwd.

Wederom wil ik jullie, jonge mensen, vertellen dat deze macht in jullie goed is. Het is een gave van God onze Va-

der. Bij een rechtvaardig gebruik ervan en bij niets anders, kunnen wij Hem dicht benaderen.

Op kleine schaal kunnen wij veel hebben dat onze Vader in de hemel heeft wanneer Hij ons, Zijn kinderen bestuurt. Men kan zich geen prachtiger school of proefplaats indenken.

Is het daarom een wonder dat In de Kerk het huwelijk zo heilig en belangrijk is? Kun je begrijpen waarom jouw huwelijk, dat in jou deze macht om te scheppen losmaakt, de zorgvuldigst voorbereide en meest weloverwogen stap in je leven behoort te zijn? Behoren wij het ongebruikelijk te vinden dat de Heer voorschreef dat er tempels gebouwd moesten worden met het doel daarin huwelijksplechtigheden te voltrekken?

Er zijn nog een paar andere dingen die ik je als waarschuwing wil vertellen. In den beginne was er één onder ons die rebelleerde tegen het plan van onze hemelse Vader. Hij zwoer dat hij het plan zou vernietigen en afbreken.

Hem werd verhinderd een sterfelijk lichaam op zich te nemen en hij werd uitgeworpen — voor altijd belet zelf een koninkrijk op te richten. Hij werd satanisch jaloeers. Hij weet dat deze macht om te scheppen niet slechts een onderdeel van het plan is maar de sleutel ervan.

Hij weet dat hij je kan verleiden deze macht voortijdig te gebruiken, ze te vroeg te gebruiken, ze op allerlei manieren verkeerd te gebruiken, zodat je je kans op eeuwige vooruitgang kunt verliezen.

Hij is een bestaand wezen van de ongezene wereld. Hij heeft grote macht. Hij zal deze gebruiken om je te overreden die wetten te overtreden die opgesteld werden om de heilige scheppingsmacht te beschermen.

In vroeger tijden was hij te listig om iemand te confronteren met de openlijke uitnodiging immoreel te zijn. Liever verleidde hij heimelijk en onopvallend jong en oud om lichtvaardig over deze heilige scheppingsmacht te denken, om tot een vulgair en ordinair peil te verlagen wat heilig en mooi is.

Hij heeft zijn tactiek veranderd. Hij omschrijft het nu alsof het slechts een

normaal verlangen is dat bevredigd moet worden. Hij leert dat het gebruik van deze macht niet gepaard gaat met verantwoordelijkheid. Het genoeg, zo zal hij je vertellen, is het enige doel.

Zijn duivelse uitnodigingen verschijnen op de aanplakbiljetten. Zij worden in grappen verwerkt en opgenomen in de tekst van liederen. Zij worden uitgebeeld op de televisie en in de bioscoop. Vanuit de meeste tijdschriften staren ze je aan. Er zijn tijdschriften... je kent het woord, pornografie... openlijke, goddeloze overredingen om deze heilige macht te verdraaien en verkeerd te gebruiken.

Jullie groeien op in een maatschappij waarin vóór je de voortdurende uitnodiging ligt met deze heilige macht te knoeien.

Ik wil je raad geven en ik wil dat je deze woorden onthoudt.

Sta niemand toe je lichaam aan te raken of te betasten, niemand! Zij die je iets anders wijs willen maken proberen hun schuld met je te delen. Wij leren je onschuld te bewaren.

Keer je af van degenen die je willen overreden met deze levenverwikkende macht te experimenteren.

Dat toegeven hieraan algemeen aangevaard wordt door de maatschappij is niet voldoende!

Dat beide partijen erin toestemmen is niet voldoende!

Het denkbeeld dat het een normale uiting is van genegenheid is niet voldoende om het goed te praten.

Het gebruik van deze heilige macht is alleen gerechtvaardigd binnen het huwelijksverbond.

Misbruik deze heilige macht nooit.

En nu jonge vrienden, moet ik jullie in alle eenvoud en ernst vertellen dat God in niet te miskennen woorden heeft verklaard dat de overtredding van de wetten van reinheid gevolgd wordt door ellende en verdriet. ... Goddeloosheid bracht nimmer geluk." (Alma 41:10.)

Deze wetten werden opgesteld om al Zijn kinderen te leiden bij de toepassing van deze gave.

Hij hoeft niet wraakzuchtig te zijn om straf te laten volgen op het verbreken

van de zedelijke wet. Deze wetten bevestigen zichzelf.

Kronen van heerlijkheid wachten je indien je waardig leeft. Die kroon verliezen is op zichzelf reeds voldoende straf. Dikwijls, heel dikwijls, worden wij evenzeer door als voor onze zonden gestraft.

Ik weet zeker dat binnen het bereik van mijn stem er meer dan één jong persoon is die reeds in overtreding is vervallen. Enkelen van jullie, daar ben ik zeker van, hebben zonder opzettelijke bedoeling, maar overreed door verleidingen en verzoekingingen, deze macht reeds misbruikt.

Weet dan jonge vrienden, dat er een grote reinigende kracht is. Weet dat je rein kunt zijn.

Indien je geen lid van de Kerk bent: de doop vertegenwoordigt onder andere een afwassing en reiniging.

Ook voor hen die lid zijn van de Kerk is er een weg, niet pijnloos, maar zeker mogelijk. Je kunt rein en onbesmet voor Hem staan. De schuld zal zijn verdwenen en je kunt in vrede leven. Ga naar je bisschop. Hij heeft de sleutelen van de macht om te reinigen.

Eens zul je dan de volle en rechtvaardige uiting van deze macht kennen en de daarmee gepaard gaande blijdschap en vreugde in gerechtvaardigd gezinsleven. Te zijner tijd kun je binnen het huwelijksverbond jezelf overgeven aan die heilige uiting van liefde, waarvan de vervulling de voortplanting van het leven zelf is.

Eens zul je een jongetje of een meisje in je armen houden en weten dat jullie tweeën deelgenoten zijn van onze hemelse Vader in het scheppen van leven. Omdat het kleintje jou toebehoort, zul je zover kunnen komen dat je meer van iemand anders houdt dan van jezelf.

Deze ervaring kan voorzover ik weet alleen komen door kinderen van jezelf te hebben of misschien door kinderen te verzorgen die uit een ander werden geboren maar in het gezinsverband werden opgenomen.

Enkelen van jullie zullen de zegeningen van het huwelijk misschien niet ondervinden. Bescherm niettemin deze heilige scheppingsmacht, want er is

een grote compenserende kracht die op jullie van toepassing kan zijn.

Door van iemand meer te houden dan van jezelf, word je waarlijk een christen. Dan zul je weten, zoals maar weinig anderen weten, wat het woord *Vader* betekent wanneer daar in de Schriften over wordt gesproken. Misschien voel je dan iets van de liefde en zorg die Hij voor ons heeft.

Het moet van grote betekenis zijn dat van alle titels welke respect, eer en aanbidding aanduiden en die aan Hem gegeven kunnen worden, aan God zelf, Die de hoogste is van allen, Hij verkoos eenvoudig als Vader te worden aangesproken.

Bescherm en behoed je gave. Je geluk staat op het spel. Eeuwig gezinsleven, niet slechts in je verwachtingen en dromen, kan worden bereikt omdat je hemelse Vader je deze uitverkoren gave verleende — deze macht om te scheppen. Het is de sleutel tot het geluk. Houd deze gave heilig en zuiver. Gebruik hem alleen zoals de Heer het heeft bevolen.

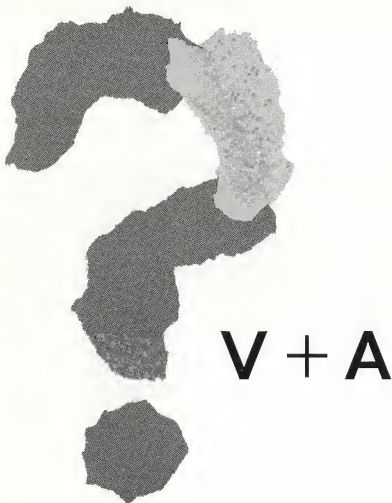
Jonge vrienden, er kan veel geluk en vreugde in dit leven worden gevonden. Daar kan ik van getuigen.

Ik stel me je voor met een metgezel waar je van houdt en die van jou houdt. Ik stel me je voor aan het huwelijksaltaar, de verbonden aangaande die heilig zijn. Ik stel me je voor in een huis waar liefde haar vervulling vindt en ik stel me je voor met kleine kinderen om je heen en zie dat je liefde met hen groeit.

Ik kan dit beeld nief in een lijstje zetten. Ik zou het niet willen al kon ik het, want het heeft geen grenzen. Jullie geluk zal geen einde hebben indien jullie Zijn wetten gehoorzaamt.

Ik bid dat God jullie moge zegenen, onze jeugd. Moge onze hemelse Vader over je waken en je ondersteunen opdat, wanneer je je in deze heilige gave uit, je dichter tot Hem mag komen. Hij leeft. Hij leeft. Hij is onze Vader. Hier van getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De antwoorden worden gepubliceerd om u hulp en perspectief te bieden, en niet als leerstellende uitspraken van de Kerk.

„Hoe staat het met crematie?“

Persoonlijk prefereer ik dat de lichamen van de afgestorvenen in de grond begraven worden, in graven, liever dan dat ze door vuur verbrand worden (een gebruik bij Hindoes en Boeddhisten), of worden achtergelaten in heilige „torens van stilte“ opdat het aan bederf onderhevige vlees er door de gieren afgetrokken kan worden (zoals wordt voorgestaan door het Perzische Zoroastrisme¹; of men zich er op andere wijze van ontdoet. Ik prefereer deze manier omdat ik een westerling ben, vooringenomen

door mijn eigen tradities. Maar gezien vanuit het standpunt van een Heilige der Laatste Dagen is er meer dan dat.

Van vroege tijden af heeft het volk van God er de voorkeur aan gegeven de doden te begraven. In de Schriften is dit het onveranderlijke ideaal. Symbolisch gezien benadert deze traditie het meest de leringen van het Evangelie betreffende de dood, begrafenissen en opstanding — de verzoening van Christus — en de doop door onderdompeling, zoals Paulus in Romeinen 6 suggereert. De lichamen van de doden zijn een belangrijk deel van de eeuwige ziel. Het zijn *heilige tabernakelen van de geest*. Uit respect voor de doden behoort de plaats waar zij worden begraven verstandig te worden gekozen en goed te worden onderhouden. Maar ik zie geen rechtvaardiging voor de confusie van de theorieën dat bepaalde formaties van het aardoppervlak (topografie) belangrijk zijn bij het kiezen van een begraafplaats voor de doden. Ook bestaat er geen enkele reden om te denken dat de doden hun tijd doorbrengen met het straffen, regelen of belonen van hun levende bloedverwanten op grond van de manier waarop zij bij overlijden en daarna voor hen zorgen. Graven zijn geen religieuze heiligdommen. Het lichaam wordt bij voorkeur neergelegd zoals het eens zal opstaan uit het graf, maar het leven en de persoonlijkheid van de dode zijn niet in het graf, noch houden zij zich op in de nabijheid ervan. De geesten van de doden gaan naar een plaats die het paradijs wordt genoemd, de geestenwereld, in afwachting van de dag der opstanding.

Ik vind bevreemding in het standpunt van Joseph Smith betreffende dood en opstanding, dat hij eens uiteenzette tijdens een toespraak bij een begrafenissen:

„De begraafplaats van iemand is voor mij heilig. Hiervan wordt in het Boek van Mormon en in andere Schriften melding gemaakt. Zelfs voor de oorspronkelijke bewoners van dit land zijn de begraafplaatsen van hun voorouders veel heiliger dan iets anders . . .

„Ik geloof dat de positie van hen, wier vrienden hier begraven liggen, te benijden is. Denkt eens aan Jakob en Jozef in Egypte en hoe zij hun vrienden verzoekten om hen later in het graf hunner vaders bij te zetten. En denkt ook eens aan de geweldige kosten, die gepaard gingen met het balsemen der lichamen en de grote lijststoet, die de lichamen vergezelde.

„Het is altijd als een grote ramp beschouwd als men geen begrafenissen had. Eén der grootste straffen, die de oude profeten over een mens konden uitspreken, was dat hij geen begrafenissen zou hebben.

„Ik heb gezegd: Vader, ik zou gaarne hier te midden van de Heiligen sterven. Doch als dit niet Uw wil is en ik ginds moet sterven, wilt Gij dan een goede vriend zenden om mijn lichaam terug te brengen, alsmede de lichamen van mijn vrienden, die in den vreemde gestorven zijn, opdat wij allen te zamen mogen liggen.

„Ik zal u vertellen wat ik zou willen. Indien ik morgen geroepen zou worden om in een graftombe neder te liggen,

laat mij dan in de morgen van de opstanding mijn hand leggen in die van mijn vader en zeggen: ‚Mijn vader!‘ Hij zal dan zodra de rots scheurt en nog voordat wij uit onze graven te voorschijn gekomen zijn roepen: ‚Mijn zoon, mijn zoon.‘

„En mogen wij zo over deze dingen denken? Ja, als wij leren hoe te leven en hoe te sterven. Als wij ons ter ruste begeven, denken wij er aan hoe wij de volgende morgen zullen ontwaken . . .

„Zoudt gij het vreemd vinden als ik u vertelde wat ik in een visioen met betrekking tot dit belangrijke onderwerp heb gezien? . . .

„Het visioen was zo duidelijk, dat ik werkelijk de mensen zag voordat zij uit het graf opgestaan waren, en het was alsof zij langzaam opstonden. Zij grepen elkander bij de hand en zeiden tot elkander: ‚Mijn vader, mijn zoon, mijn moeder, mijn dochter, mijn broeder, mijn zuster.‘ Wat zou de eerste vreugde van mijn hart zijn indien ik naast mijn vader in het graf gelegd was, wanneer de stem de doden roept te ontwaken? Om mijn vader, moeder, broeder en zuster terug te zien; en als zij naast mij liggen, zal ik hen omhelzen en zij mij.“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 311-12.)²

Dit is het ideaal — het volmaakte patroon van dood en opstanding. Maar ongelukkig genoeg is dit proces van sterven en begraven worden voor mensen niet altijd mogelijk. Noch is het misschien altijd wenselijk. Te veel mensen sterven een geweldadige en afschuwelijke dood. Piloten worden neergeschoten en hun lichaam kwijt soms weg in gevangenkampen; menselijke lichamen worden dikwijls verminkt, verscheurd, vernietigd en soms door oorlog, door brand of verkeersongelukken geheel weggevaagd. Sommige mensen worden op zee begraven en hun lichamen door schepsels van de zee verslonden. Niet alle lichamen, zelfs niet alle lichamen van rechtvaardigen en de getrouwen, kunnen in hun geheel worden begraven, of altijd in de aarde worden begraven. In delen van Europa en in het zuiden van de Verenigde Staten is het peil van het grondwater zo hoog, dat de lichamen niet in de grond kunnen worden begraven. Daarom worden zij dikwijls in kisten boven de grond gelegd en soms bovenop elkaar gestapeld.

In de wereld van vandaag zijn in sommige landen plaatselijke wetten die verbieden dat het lichaam wordt begraven, terwijl crematie daar wordt aangemoedigd. Enkele gebieden rond Aziatische wereldsteden zijn zo overbevolkt, dat een graf een kostbare aangelegenheid is en schandelijk duur. Voor sommige van de getrouwde leden van de Kerk in dat deel van de wereld zijn begrafenissen onoverkomelijk duur. Hoewel ik persoonlijk preferer dat het lichaam gebalsemd en begraven wordt, en ofschoon deze methode door Israël werd toegepast, is er geen verbod tegen crematie te vinden in de Schriften of in de leer van de Kerk. Er bestaat geen twijfel dat de lichamen van de mensen die door vuur werden vernietigd (crematie), zoals onlangs het geval was met een van onze Koreaanse

zusters bij een hotelramp, geheel intact zullen verrijzen bij de opstanding der doden. De fundamentele elementen van het menselijk lichaam gaan nooit verloren, noch is toegestaan dat zij een andere ziel zullen toebehoren. (Zie *Documentary History of the Church*, vol. 5, p. 339.)

Zij zullen volledig worden hersteld, zoals Alma heeft bevestigd.

„Welnu, deze herstelling zal tot allen komen, zowel oud als jong, zowel dienstknecht als vrije, zowel man als vrouw, zowel goddeloze als rechtvaardige; en er zal zelfs niet zoveel als een haar van hun hoofd verloren gaan, maar alles zal tot zijn volmaakte vorm worden hersteld, zoals die nu is, of in het lichaam . . .“ (Alma 11:44.)

Wij dienen allemaal te beseffen dat er over de hele wereld heiligen der laatste dagen zijn die crematie prefereren boven begraven worden. Als voorbeeld volgt hier het standpunt van een jonge Japanse heilige der laatste dagen, die zijn zending heeft volbracht en nu studeert op de Brigham Young Universiteit, een van de beste studenten en een gerespecteerd lid van de Kerk.

„In Japan cremeren wij dikwijls het stoffelijk overschot van onze doden en ik heb absoluut het gevoel dat deze methode schoner is dan de methode om iemands dode lichaam onder de grond te begraven. Na de crematie blijven er alleen stof en wat kleine beenderen over. Maar denk eens aan de ontbinding van de dode lichamen die de mensen onder de grond stoppen en waar de wormen en bacteriën ten slotte bezit van nemen. Dat lijkt mij onrein toe. Misschien komt het door mijn opvoeding. Maar nadat de geest het lichaam heeft verlaten, is dat lichaam levenloze stof. Deze stof zal in de opstanding weer terugkeren, ongeacht of u haar cremeerde of onder de grond begroef. Met betrekking tot de leer van de Kerk zie ik niets verkeers in crematie. Ik zie liever reinheid voor de levenden dan sentimentele gevoelens voor de doden.“

Ik geloof ook dat er ongewone omstandigheden zijn waarbij crematie is te prefereren en in overeenstemming is met de wil des Heren. De ervaring die mijn zendingspresident twintig jaar geleden had in verband met de dood van Mark Johnson Vest, een Indiaans lid van de Cocoapasstam, is hier een levendig, gedenkwaardig en toepasselijk voorbeeld van.

Broeder Vest was gemeentepresident van een actieve groep heiligen der laatste dagen toen hij stierf. Op weg naar de begrafenis van broeder Vest in Arizona bad de zendingspresident ernstig of de Heer hem wilde laten weten waarom broeder Vest was weggenomen. Terwijl hij bad, zag hij in een visioen Mark Johnson Vest voor een grote groep Indianen staan; hij schatte deze op ongeveer tienduizend. Mark predikte hun het Evangelie. Terwijl hij dit deed, stond in het midden van de groep een der Indianen op en zei: „Luister niet naar deze man. Hij is geen Lamaniet. Hij is een Nephiet!“ Na deze woorden verliet Mark Johnson Vest zich in zijn volle lengte en zei: „Ik ben geen Nephiet! Ik ben een Lamaniet en toen ik stierf werd ik volgens het gebruik van mijn volk gecremeerd.“

Toen de zendingspresident in de stad arriveerde waar de begrafenisdienst zou worden gehouden, vertelde de ringpresident hem dat ernstige moeilijkheden waren ontstaan bij de stam van Mark, de Cooapa's. Zij wilden dat hij volgens hun oude gebruiken werd gecremeerd. De stam van zijn vrouw wilde dat hij „behoorlijk werd begraven“. De Cooapa's zeiden dat als hij zou worden begraven, zij hem zouden opgraven zodat ze hem konden cremieren. In zijn toespraak tijdens de rouwdienst vertelde de zendingspresident het visioen dat hij 's avonds had gehad. Dit loste het probleem van de crematie voor beide stammen bevredigend op en er was geen onenigheid meer onder hen over de kwestie. Na de rouwdienst waren de zendingspresident en zijn vrouw getuige van de crematie van Mark Johnson Vest.

Spencer J. Palmer

Voorzitter Studie van Azië

Brigham Young Universiteit

en voormalig president van de Zending Korea.

- 1 Zoroasterianisme: Religieuze sekte van de Perzen voordat zij zich tot de Islam bekeerden.
- 2 Opmerkingen van de profet bij het overlijden van Lorenzo D. Barnes.

„Mijn verloofde en ik zijn van plan om te trouwen en naar de tempel te gaan. Kan ons van tevoren worden verteld wat de tempelceremonie inhoudt, welke beloften wij dienen af te leggen en welke verbintenissen van ons verwacht worden?

Er zijn veel dingen die u kunt en moet weten voordat u naar de tempel gaat voor uw endowment en verzegeling. U dient te weten dat de endowment een grote gave van God is. Deze leert u hoe u in Zijn tegenwoordigheid kunt terugkeren en zaligheid, verhoging en het eeuwige leven kunt verkrijgen. Dit zijn de grootste aller gaven, doch zij kunnen alleen worden verkregen indien u de verbonden nakomt die u met de Heer in Zijn heilig huis sluit.

Het volgende is een gedeelte uit een artikel dat door ouderling John A. Widtsoe werd geschreven in het boek *Saviors on Mount Zion* van Archibald F. Bennett, blz. 166.

„De verordeningen van de endowment houden bepaalde persoonlijke verplichtingen in, zoals het verbond en de belofte om de wet van kuisheid in acht te nemen, liefdadig, welwillend en rein te zijn, zowel talenten als stoffelijke middelen toe te wijden voor de verspreiding van de waarheid en de verheffing van het geslacht, de zaak van de waarheid toegewijd te blijven en op alle mogelijke manieren mee te helpen bij de grote voorbereiding opdat de aarde gereed zal zijn — haar Koning — de Here Jezus Christus, te ontvangen. Bij elk verbond dat men aangaat en elke verplichting die men op zich neemt wordt een belofte zegening uitgesproken afhankelijk van de getrouwe navolging van de voorwaarden.

Een tempelhuwelijk is heel iets anders dan een burgerlijk huwelijk, en wel in dit opzicht dat u in de tempel wettelijk huwt en als man en vrouw voor *tijd en alle eeuwigheid* aan elkaar verzegeld wordt. Grote zegeningen worden op u beiden verzegeld voor dit leven en het komende leven. Uw huwelijk in de tempel is het begin van een nieuwe eeuwige gezinseenheid die onontbeerlijk is voor uw eeuwige vooruitgang. De kinderen die uit deze verbintenis worden geboren worden „in het verbond geboren“ en zijn daarom voor tijd en alle eeuwigheid leden van het gezin.“ U weet natuurlijk dat u waardig moet worden bevonden door uw bisschop en ringpresident voordat u naar de tempel kunt gaan. Indien u de zegeningen wilt ontvangen die u zoekt, moet u niet alleen waardig zijn om te gaan, maar u moet een waardig leven blijven leiden. Indien u niet waardig leeft zult u de zegeningen niet ontvangen. Zo eenvoudig is het. Indien u de geboden onderhoudt, heeft u de belofte van onze hemelse Vader dat u deze grote zegeningen zult ontvangen:

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.“ (L. en V. 82:10.) U kunt ervan verzekerd zijn dat alle verbonden die u zult sluiten u zullen helpen een beter leven te leiden indien ze worden nagekomen. U zult een goede vader en moeder zijn, goede leden van de Kerk zijn, goede burgers in de maatschappij en eerlijk in zaken zijn; en zodoende eert u uw vader en moeder, hetgeen een van de geboden van God is:

„Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft.“ (Ex. 20:12.)

De verbonden die u in de tempel zult sluiten zijn heilig en worden nooit buiten de tempel besproken. U kunt er echter van verzekerd zijn dat indien u de geboden van God gehoorzaamt, u geen moeite zult hebben met het naleven van de verbonden die u in Zijn heilig huis hebt gesloten.

„En ziet, alles wat Hij van u verlangt, is Zijn geboden te onderhouden; en Hij heeft u beloofd, dat, indien gij Zijn geboden onderhoudt, gij voorspoedig zult zijn in het land; en Hij wijkt nimmer af van hetgeen Hij heeft gezegd; indien gij dus Zijn geboden onderhoudt, zegent Hij u en maakt u voorspoedig.“ (Mos. 2:22.)

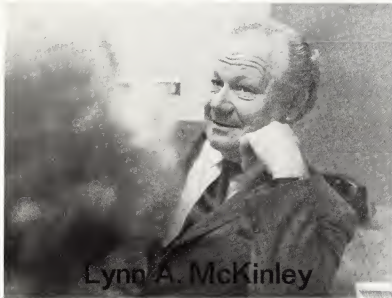
Het grote principe dat ten grondslag ligt aan de tempelverordeningen werd eens door de profeet Joseph Smith vervat in deze woorden:

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond—

„En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.“ (L. en V. 130:20,21.)

President O. Leslie Stone
van de tempel te Salt Lake City

„Wat is nodig voor celestiale heerlijkheid?“

Toen Joseph Smith door God werd aangesteld als de profeet die de bedeling van de volheid der tijden zou openen, werd een zware slag toegebracht aan de toen heersende religieuze mystiek en religieuze sentimentaliteit als het toppunt van godsdienstige beleving.

Vanaf dat moment kon godsdienst duidelijk worden gezien als een eeuwige wet die van kracht is voor dingen en mensen. De celestiale heerlijkheid, de hoogste graad van heerlijkheid, door een rechtvaardig en barmhartig Vader bereid, was van nu af niet louter en alleen te verkrijgen door er vurig naar te verlangen, na de naam van Christus beleden te hebben; noch was ze louter en alleen te verkrijgen door geregeld goed te doen en zodoende een voorraad verdiensten op te hopen.

Deze gevoelens en handelingen kunnen op zichzelf een eerzaam mens kwalificeren voor de terrestriale heerlijkheid, maar niet voor de celestiale. Want terwijl vurig verlangen en goede daden zeer zeker een essentieel deel van het celestiale leven zijn, is er een dimensie die de beperkte terrestriale dimensie verre overtreft, zoals de zon de maan overtreft in kracht en gloed.

De wet die de werkelijkheid en vitaliteit van het celestiale leven beheerst, werd door de profeet Joseph Smith als volgt uitgelegd:

„En dit hogere priesterschap bedient het evangelie en

houdt de sleutel van de verborgenheden van het koninkrijk, namelijk de sleutel van de kennis Gods.

„Daarom openbaart zich de macht der goddelijkheid in de verordeningen er van.

„En zonder de verordeningen er van, en zonder het gezag van het priesterschap, wordt de macht der goddelijkheid niet aan de mensen in het vlees geopenbaard.“ (L. en V. 84:19-21.)

Door het ontvangen van de verordeningen van het Evangelie van een persoon die rechtstreeks bevestigd is met de macht en het gezag van de Meester Zelf, wordt iemand, door toepassing van de wet, ingewijd in de celestiale dimensie van het leven. En de voortdurende ontwikkeling van de unieke goddelijke machten die voortspruiten uit alle verordeningen van het Evangelie van Christus, inclusief het celestiale huwelijk, zal onvermijdelijk de vruchten van de hoogste graad van heerlijkheid in het celestiale koninkrijk voortbrengen, want de Heer heeft gezegd:

„Zij, die celestiaal van geest zijn, zullen hetzelfde lichaam, dat een natuurlijk lichaam was, ontvangen; gij zult uw lichaam ontvangen, en uw heerlijkheid zal die heerlijkheid zijn, die u [nu] in het vlees bezielt.

„Gij, die door een gedeelte van de celestiale heerlijkheid bezielt zijt, zult dan van dezelfde heerlijkheid zelfs een volheid ontvangen;

„En zij, die door een gedeelte van de terrestriale heerlijkheid bezielt zijn, zullen dan van dezelfde heerlijkheid zelfs een volheid ontvangen.

„En eveneens zullen zij, die door een gedeelte van de telestiale heerlijkheid bezielt zijn, dan van dezelfde heerlijkheid zelfs een volheid ontvangen.“ (L. en V. 88:28-31.)

Door zorgvuldige inachtneming en naleving van de wet van het celestiale koninkrijk, dat alle waarheid, goedheid en schoonheid van het telestiale en het terrestriale koninkrijk omvat, doet men alles wat nodig is om de celestiale heerlijkheid te verkrijgen.

Als wij dit goed begrijpen komen wij tot het aangrijpende inzicht dat wij de lieflijke en bevredigende vreugden van deze heerlijkheid niet hoeven uit te stellen tot na de opstanding, maar ze iedere dag dat wij op deze wereld leven in toenemende mate en intensiteit kunnen en moeten belevén.

Lynn A. McKinley
Leraar Evangelieleer
Professor in communicaties
Brigham Young Universiteit

★

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · JANUARI 1973

De boer en zijn haan Seth

DOOR VIRGINIA MASSEY
Geïllustreerd door NINA GROVER

Er was eens een oude boer. Hij had een grote haan die Seth heette. Elke morgen, bij het krieken van de dag, maakte Seth de boer en zijn vrouw wakker. Hij maakte ook de varkens wakker en de koeien en de kippen en de vogelverschrikker.

„Ku-ke-le-ku!“ kraaide Seth zodra de zon haar hoofd boven de rand van de wereld uitstak.

Als Seth kraaide werd de boer al brommende wakker. Hij strompelde naar het raam en schudde zijn vuist.

„Wees stil, ouwe haan!“ riep hij.

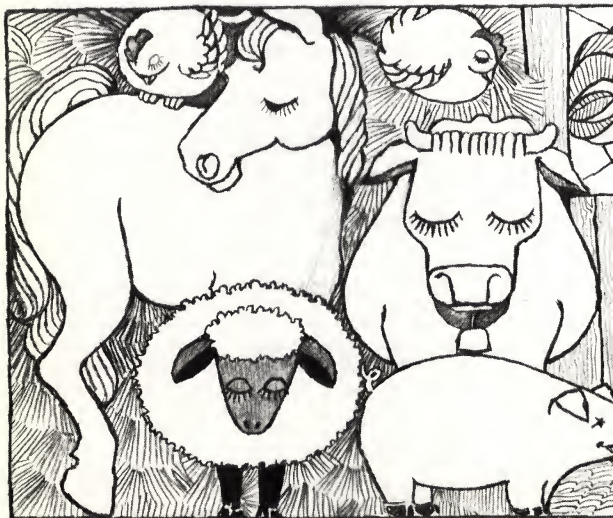
Zijn vrouw stond vrolijk op en begon met haar dagelijkse werk. „De varkens moeten slobber hebben,“ zei ze tegen de boer, „en de koeien water. Wees dankbaar dat je een haan hebt die je zo vroeg wakker

maakt want misschien zul je op een dag niet zo gelukkig zijn.“

Op een morgen werd Seth wakker en hij dacht zo bij zichzelf: „*Waarom zou ik die ondankbare boer wakker maken! Hij bedankt me niet. Ik ga maar weer slapen net als de andere dieren op zijn boerderij.*“

De boer werd die dag laat wakker. Het duurde niet lang of de varkens begonnen te knorren om eten, de koeien loeiden dat ze gemolken wilden worden, de kippen kakelden om voer en de kraaien vlogen het maïsveld in.

De boer was pas laat in de avond met al zijn werk klaar. „Die ouwe haan zal morgen vast en zeker wel weer kraaien!“ zei de boer tegen zijn vrouw.

Maar de volgende morgen kraaide Seth niet. En ook de morgen daarop niet.

De boer raakte helemaal in de war. „Wat is er met je aan de hand?“ vroeg hij toen hij de haan bij het kippenhok tegenkwam.

Seth klapwiekte alleen maar.

„Wat moet ik nou doen?“ vroeg de boer aan zijn vrouw. „Mijn boerderij gaat eraan. De varkens worden mager, de kippen leggen geen eieren meer, de melk van de koeien wordt zuur en de kraaien eten mijn maïs op!“

„Probeer het eens met een beetje vriendelijkheid,“ raadde zijn vrouw hem aan. „Vriendelijkheid, kom nou!“ bromde de boer.

„Koop dan een wekker,“ stelde zijn vrouw voor.

„Goed idee!“ vond de boer. Hij reed naar de stad en kocht een wekker. Die avond wond hij hem heel zorgvuldig op en zette hem naast zijn bed.

„Ting-e-ling-e-ling!“ deed de wekker de volgende morgen, maar de boer hoorde het niet.

„Wat moet ik nu doen?“ jammerde hij toen hij eindelijk wakker werd. „Ik ben zo gewend aan het gekukeleku van Seth dat ik van een ander geluid niet wakker word. O, wat moet ik doen?“

„Probeer het eens met een beetje vriendelijkheid,“ stelde zijn vrouw weer voor. „Zeg maar tegen Seth dat je zijn gekukel mist.“

En dat is precies wat de boer deed. „Jij hebt de mooiste kukeleku in de hele wereld!“ zei hij tegen Seth, en hij gaf hem een handvol maïs.

De volgende morgen vroeg vloog de haan bovenop de schutting, klapte

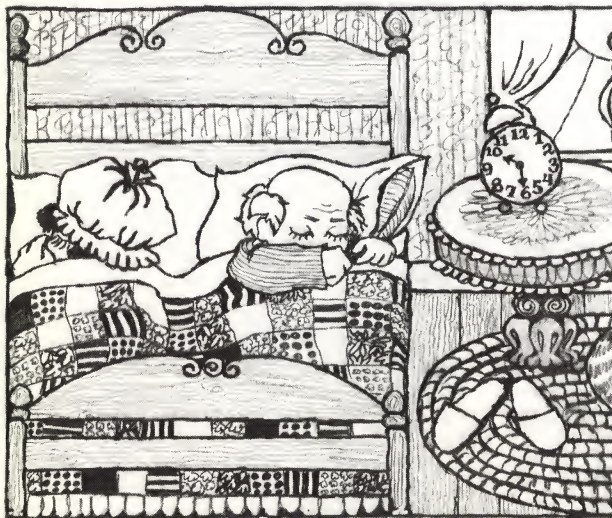
met zijn vleugels, rekte zijn lange zwarte nek uit en kraaide: „Ku-ke-le-kuuu! Ku-ke-le-kuuu!”

De oude boer en zijn vrouw sprongen uit bed. De boer liep hard naar het raam en riep opgewekt: „Goeie morgen, Seth! Ik ben blij dat ik je ku-ke-le-kuuu weer gehoord heb!” Toen haastte hij zich om zijn werk te doen. Het duurde niet lang of al het werk was klaar.

Die avond, toen de boerin naar bed ging, keek ze naar haar man en glimlachte. „Is het niet geweldig wat een handjevol maïs kan doen?”

„En een beetje vriendelijkheid!” lachte de gelukkige boer. Toen sprong hij in bed en viel vlug in slaap.

★

Ze lijken op elkaar

DOOR WALT TRAG

Zoek de vogels die precies hetzelfde zijn en kleur ze.

Mormon

„Mormon,” zei Ammaron, „ik heb je gadegeslagen. Je bent een ernstige jongen en vlug van begrip.”

Mormon keek op en luisterde aandachtig naar Ammaron. Driehonderd en twintig jaren waren voorbij gegaan sinds Jezus op het Amerikaanse vasteland aan de Nephieten had verteld dat zij nauwkeurige en volledige verslagen moesten bijhouden. In de tien jaren van zijn leven had Mormon het verhaal dikwijls gehoord en hij vereerde de geschiedschrijver Ammaron die belast was met de zorg voor alle heilige geschriften van zijn volk. Dus luisterde Mormon rustig en eerbiedig terwijl Ammaron verder ging: „Daarom wil ik dat je je de dingen zult herinneren die je van dit volk hebt waargenomen; en als je vierentwintig jaar oud bent, moet je naar het land Antum gaan, naar de heuvel Shim, waar ik alle heilige graveerselen aangaande dit volk heb verborgen. Neem alleen de platen van Nephi en grafeer daarop alles wat je gezien hebt.”

Mormon straalde, want hij begreep de volle betekenis van de woorden van Ammaron. Zijn hart klopte sneller. Er werd groot vertrouwen in hem gesteld. Hij verlangde ernaar de verslagen te zien, ze vast te houden en de vele geschiedenissen te lezen. Maar Ammaron had gezegd: „Als je vierentwintig bent . . .” Het leek een lange tijd om veertien jaar te moeten wachten.

Maar het zou nog langer duren. Het volgende jaar, toen Mormon elf was geworden, trok zijn vader (die ook Mormon heette) naar Zarahemla, een land met veel gebouwen. Er heerste vrede in het land gedurende ongeveer vier jaar. Daarna kreeg goddeloosheid zo sterk de overhand op het volk van Zarahemla dat de Kerk van hen werd weggenomen. Mormon was toen vijftien jaar oud. De gave van gezondmaking was er niet meer, en ook geen wonderen en zegeningen van de Kerk. De rovers van Gadianton, die zich onder de Lamanieten bevonden, terroriseerden het

DOOR MABEL JONES GABBOTT

land zo erg, dat niemand meer veilig was; ook waren kostbaarheden en andere eigendommen in gevaar. Mormon was niet bang, want de Heer had hem bezocht. Hem was verteld dat hij moest wachten en op-letten, maar hij mocht niet tot het volk prediken vanwege de verstoktheid van hun harten.

Toen Mormon zestien jaar was brak er weer een oorlog uit. De Nephieten kozen Mormon als aanvoerder van hun leger, want hij was groot van gestalte en had zich niet opgehouden met hun goddeloze manieren; hij was goed.

Toen de Nephieten het grote aantal Lamanieten zagen en de sterkte waarmee zij ten strijde trokken, werden zij ondanks hun vertrouwen in Mormon met schrik vervuld en vluchtten naar het noorden. Er was veel verwoesting en er brak een volledige revolutie uit in het ganse land.

Mormon sprak tot zijn volk en spoorde ze aan moedig stand te houden

tegen de Lamanieten. En dat deden ze. De Lamanieten vluchtten voor Mormon. Mormon die feitelijk nog maar een jongen was, leidde zijn volk naar een grootse overwinning. Maar de kracht van de Heer was niet met de Nephieten, want zij waren goddeloos.

Zij trokken zich steeds verder naar het noorden terug, totdat zij in het land kwamen waar Ammaron gezegd had dat de verslagen zouden liggen in de heuvel Shim.

Mormon was nu vierendertig jaar, maar hij had de woorden van Ammaron niet vergeten. Hij ging naar de heuvel Shim. Daar lagen veel verslagen veilig bewaard. Eindelijk kon Mormon ze zien en vasthouden. Ze waren van metaal gemaakt; elke plaat was met fijne graveerselen bedekt. Mormon bestudeerde ze en las zoveel hij kon, maar hij nam alleen de platen van Nephi mee zoals hem gezegd was. Daarna verzamelde Mormon zijn volk in het noordelijke land, dat Shem werd genoemd,

en zij vochten tegen de Lamanieten en de rovers van Gadianton en veroverden weer hun eigen land. Er werd een overeenkomst gesloten en gedurende tien jaar was het vrede. De Heer zei tegen Mormon dat hij het volk tot bekering moest roepen van hun goddeloosheid en hun moest leren dat ze in Jezus moesten geloven en Zijn kerk moesten opbouwen. Mormon hield van de mensen. Hij bad voor hen en probeerde hen te laten inzien dat ze verkeerd deden, maar ze wilden niet naar hem luisteren. Het volk had de Heer vergeten. Ze wilden alleen maar vechten en doden en wraak nemen op de Lamanieten. Mormon ging terug naar de verslagen. „Ja, ziet,“ zei hij, „ik schrijf aan alle einden der aarde.“ Hij schreef over zijn volk en de goedheid van Jezus.

Het was heel moeilijk de fijne letters op de metalen plaat te graveren, al gebruikte hij ook de scherpste instrumentjes. Hij werkte lang en ijverig. Hij bestudeerde wat de mannen voor hem hadden geschreven. Er waren veel verslagen en hij bemerkte dat hetzelfde beeld zich steeds herhaalde. Wanneer de mensen Jezus dienden was er vreugde, wanneer ze Hem vergaten was er leed. Mormon vroeg zich af hoe de wereld deze getuigenissen van Jezus ooit te weten zou komen en besloot de verslagen over te schrijven in een kleiner boek. In de tijd van achtentwintig jaar, terwijl de Nephieten en de Lamanieten met elkaar vochten, schreef Mormon een kort uittreksel. Hij dorst niet alles op te schrijven wat hij gezien had, want hem was

geboden dit niet te doen. Ook vreesde hij dat de toekomstige lezers verdriet zouden hebben wanneer zij de goddeloosheid van die tijd vernamen. Mormon nam alle verslagen mee die Ammaron in de heuvel Shim had verborgen en beschermde ze, terwijl het volk naar het noorden werd gedreven.

Toen leidde Mormon zijn volk naar het land Cumorah, waar ze rondom de heuvel hun tenten opsloegen. Hij was nu vijftienzeventig jaar oud en vreesde dat hier de laatste strijd van zijn volk zou plaatsvinden. Er waren veel Lamanieten en ze waren sterk. De Nephieten verzamelden mannen, vrouwen en kinderen voor het gevecht. Ze waren bang maar toch vochten ze. Ze vochten met allerlei oorlogswapenen. Mormon nam het bevel over het leger op zich en voerde hen aan, maar velen werden gedood. Duizenden en nog eens duizenden werden gedood, tot er maar vierentwintig Nephieten waren overgebleven.

Mormon schreef dat zijn „ziel door smart werd verscheurd.“ Hij treurde over de vele doden en was diep bedroefd, want hij wist dat die veldslagen er niet geweest zouden zijn als het volk zich had willen bekeren van hun goddeloosheid en de Heer had gediend.

Mormon was gewond en hij wist dat hij spoedig zou sterven. Hij vroeg aan zijn zoon Moroni of deze het Boek van Mormon wilde afmaken en het veilig met alle andere geschriften wilde verbergen, en dat deed Moroni.

Wie is dat?

DOOR ROBERTA FAIRALL

Kleur alle vakjes waar een stip in staat, dan zie je wat er op het plaatje staat.

Luister naar de Geest

Ik werd een keer van de dood of van een ernstig ongeluk gered omdat mijn vader naar de stem van de Geest luisterde. Had hij niet onmiddellijk gereageerd op de influisteringen van de stille zachte stem, dan zou mijn leven misschien beëindigd zijn, of het had een totaal andere wending genomen.

Een van mijn vroegste herinneringen uit mijn kinderjaren is dat ik op een paard door een appelboomgaard reed. Het paard was mak en goed gedresseerd en ik voelde me in het zadel thuis.

Maar op een dag maakte iets mijn paard aan het schrikken en hij sloeg in de boomgaard op hol. Ik werd door de overhangende takken van het zadel geveegd en een been gleed door de stijgbeugel. Wanhopig hing ik aan een leren riem die bijna doormidden was gebroken. Het was zo'n riem die een cowboy gebruikt om een lasso aan zijn zadel vast te maken. De riem had door mijn gewicht moeten breken maar om de een of andere reden gebeurde dat niet. Nog

een of twee uitvallen van het op hol geslagen paard en de riem zou zijn gebroken of uit mijn handen gerukt en ik zou zijn meegesleept met mijn voet in de stijgbeugel.

Opeens bleef het paard staan en ik bemerkte dat er iemand was die de teugels stevig vasthield en probeerde het trillende dier te kalmeren. Bijna onmiddellijk werd ik door mijn vader gegrepen en opgetild.

Wat was er gebeurd? Wat had mijn vader ertoe gebracht mij in een fractie van een seconde te bevrijden, voordat ik onder de hoeven van mijn geschrokken paard terecht zou zijn gekomen?

Mijn vader zat thuis de krant te lezen toen de Geest hem influisterde: „Ren naar buiten, de boomgaard in!“ Zonder zich een moment te bedenken, zonder te wachten om te vernemen waarom, rende mijn vader. Toen hij in de boomgaard was, zonder dat hij wist waarom, zag hij het galopperende paard en dacht: „Ik moet dat paard tot staan brengen.“

Dat deed hij en toen vond hij mij.

Van vriend tot vriend

DOOR OUDERLING
BRUCE R. McCONKIE
van de Eerste Raad van Zeventig

En zo werd ik van een ernstig ongeluk of mogelijk zelfs de dood gered.

De Geest vertelde Wilford Woodruff dat hij zijn span moest weghalen bij de boom waaraan hij het had vastgebonden. Dat deed hij en even daarna werd de boom door een werfelwind ontworteld en vernield.

De Geest vertelde president Joseph F. Smith dat hij het balkon achteraan de trein moest verlaten en naar binnen moest gaan en gaan zitten. Dat deed hij en even later gebeurde er een ongeluk met de trein.

Ik ken een piloot die in een militair vliegtuig boven Vietnam door een dichte wolk vloog toen de Geest hem zei dat hij meteen naar rechts moest uitwijken. De piloot veranderde onmiddellijk van koers en een ander vliegtuig schoot voorbij. Met slechts een paar decimeters speling ontquam hij een frontale botsing.

Als wij gedoopt worden ontvangen wij de gave des Heiligen Geestes; welke het recht op het voortdurend gezelschap van dit lid van de God-

heid is, op basis van getrouwheid. Het is de grootste gave die in de sterfelijkheid kan worden ontvangen. Er is niets dat wij zo hard nodig hebben als de leiding en beschermende zorg van de Heilige Geest — De Geest die door het gebed des geloofs gegeven wordt aan hen die de Here liefhebben en dienen. Ik getuig dat indien wij de Heer liefhebben, Zijn geboden onderhouden en Zijn Geest zoeken, wij meer gezegend zullen worden dan wij ooit hadden durven hopen.

Geïllustreerd door Jerry Thompson

Puzzel

DOOR CAROL CONNER

Trek een verbindingslijn van punt tot punt, tot aan punt 30

Richtlijnen en programma's

Het opnemen van toespraken van de algemene autoriteiten.

„Wij vragen uw aandacht voor de volgende verklaring: „Er mogen geen verslagen/bandopnamen worden gemaakt van de toespraken van algemene autoriteiten op ringconferenties, of bij welke andere gelegenheid dan ook, zonder toestemming van de desbetreffende broeders.

„Wij brengen dit advies onder de aandacht van de leden van de Kerk, daar een toenemend aantal van hen op de ringconferenties en andere vergaderingen verschijnt met opnametoestellen wanneer er algemene autoriteiten aanwezig zijn.“

Gang van zaken bij begrafenisdiensten

„Met betrekking tot het leiden van begrafenisdiensten brengen wij het volgende onder uw aandacht: De gewoonte heeft zich ontwikkeld om muziek weg te laten aan het begin en slot van deze diensten en er alleen in het midden van het programma gebruik van te maken. Verzocht wordt om in het vervolg alle begrafenisdiensten die geleid worden onder auspiciën van ambte-

naren van de Kerk, de algemene indeling van de avondmaalsvergadering volgen met betrekking tot de muziek, de sprekers en de gebeden. Aan het begin van de dienst, voor het openingsgebed, dient er muziek te worden gebruikt en indien mogelijk ook na het openingsgebed, evenals in onze vergaderingen op zondag. Het slotgedeelte van de begrafenisdienst dient eveneens het gebruikelijke patroon te volgen, dus tot slot een muzikaal nummer vóór het slotgebed. Waar dit mogelijk is, zou men heel goed een koor kunnen laten zingen.

„Met betrekking tot toespraken dient in gedachten te worden gehouden dat begrafenisdiensten een goede gelegenheid zijn om de leer van de Kerk op positieve manier te onderwijzen.

„Het is niet nodig dat de bisschop de stoet voorgaat in het gangpad van de kapel als de doodkist het gebouw wordt binnengedragen.

„Wanneer deze raadgevingen worden opgevolgd, zal dit ertoe bijdragen om onze diensten in overeenstemming met het gevestigde patroon te houden en worden praktijken voorkomen die thans elders algemeen gangbaar zijn.“

Vanwaar komt onze vrede?

Toespraak gehouden tijdens de 142ste Jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

OUDERLING JOHN H. VANDENBERG assistent van de Raad der Twaalven

Toen ik vanmorgen de Tabernakel inliep, zei een van de dienstdoende broeders tegen mij: „Bisschop, ik zie vol verwachting uit naar uw toespraak van vanmiddag.” En hij voegde eraan toe: „U bent de laatste.”

Ik veronderstel dat hij eraan dacht dat deze grootse conferentie zoveel te bieden had gehad, zoveel goede dingen — de getuigenissen van de profeten, zieners en openbaarders, opwindende veranderingen en de getuigenissen van de broeders dat God leeft en dat Jezus de Christus is — dat onze beker waarlijk overvloedt.

Wat is het een zegen een koers te kunnen uitstippelen en die ijverig te volgen. De afgelopen tien jaar heb ik het voorrecht gehad samen te mogen werken met twee geweldige mensen. U hebt de goede werken gezien en de goede woorden gehoord van ouderling Robert L. Simpson en bisschop Victor L. Brown. Dit is geen afscheid of vaarwel, maar ik zal altijd dierbare herinneringen blijven koesteren aan wat ik heb ervaren door samen te mogen werken met deze twee geweldige mannen Gods. God zegene hen, en God zegene de Kerk vanwege hun dienst.

Ik weet dat wij worden geleid door openbaring. Deze komt tot ons via de profeet van God, Joseph Fielding Smith. Hierover heb ik heel wat nagedacht, omdat ik weet dat hij een profeet is en dat zijn raadgevers God dienen zoals zij president Smith dienen.

Toen ik zat na te denken over wat ik tijdens deze conferentie zou zeggen, was ik mij er niet van bewust dat deze wijziging in mijn functie ophanden was. Onlangs was ik op Hawaii; een Hawaiaans meisje begroette ons met op geheven armen en met van elke hand twee vingers opgestoken. Ik vroeg haar wat dit teken betekende, en met een brede glimlach antwoordde zij: „Vrede.”

De ware vrede van Christus onderscheiden van de quasi-vrede van de wereld

Als we over de autowegen rijden, zien we vaak passerende auto's waarin jeugdige passagiers ditzelfde teken voor het raam laten zien. We zien het woord *vrede* op muren, schuttingen en trottoirs geschilderd, en soms in psychedelische kleuren op voertuigen.

Wij verwonderen ons over de klaarblijkelijke belangstelling die deze generatie voor de vrede heeft. Bestaat er enig verschil met de belangstelling van vroegere generaties? Wat bedoelen wij met dit vredeesteken? Is het een gril van voorbijgaande aard, of zit er een grote vastberadenheid achter om haar ook tot stand te brengen?

De Meester bracht de vrede onder in twee categorieën. U zult zich herinneren welke woorden Hij in de dagen voor Zijn kruisiging tot Zijn discipelen sprak. Hij had hun aangemaand Zijn geboden te onderhouden en Hij had beloofd dat Hij hun een andere Trooster zou zenden, de Geest der Waar-

heid, namelijk de Heilige Geest, Die hun alle dingen zou onderwijzen en hen aan alle dingen zou herinneren die Hij tot hen gesproken had. Toen zei Hij: „Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkewijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaaagd.” (Zie Joh. 14:15-27.)

Wat bedoelde de Heiland met de woorden „niet gelijkewijs de wereld hem geeft”? Welke soort vrede heeft de wereld te geven?

Het is zeker een feit dat vele mensen zoeken naar vrede in de wereld, en toch volgen sommigen daarbij wegen die alleen in de tegenovergestelde richting kunnen leiden — wegen van hebzucht, ambitie, naijver, woede en trots. De grootste vijand van de vrede is immers zelfzucht en daarmee het verlangen om schatten op de aarde te vergaren. Dit herinnert ons aan de gelijkenis van de Goede Leermeester, die wij vinden in het Evangelie naar Lukas:

„En een uit de scharen zeide tot Hem: Meester, zeg mijn broeder, dat hij met mij de erfenis dele.

„Maar Hij zeide tot hem: Mens, wie heeft Mij tot een rechter of scheidsman over ulieden gesteld?

„En Hij zeide tot hen: Ziet toe en wacht u van de gierghed; want het is niet in den overvloed gelegen, dat iemand leeft uit zijn goederen.

„En Hij zeide tot hen een gelijkenis, en sprak: Eens rijken mensen land had wel gedragen;

„En hij overlegde bij zichzelf, zeggende: Wat zal ik doen, want ik heb niet, waarin ik mijn vruchten zal verzamelen.

„En hij zeide: Dit zal ik doen; ik zal mijn schuren afbreken, en grotere bouwen, en zal aldaar verzamelen al dit mijn gewas, en deze mijn goederen; „En ik zal tot mijn ziel zeggen: Zie! jij hebt vele goederen, die opgelegd

zijn voor vele jaren, neem rust, eet, drink, wees vrolijk.

„Maar God zeide tot hem: Gij dwaast in dezen nacht zal men uw ziel van u afheisen; en hetgeen gij bereid hebt, wiens zal het zijn?”

„Alzo is het met dien, die zichzelf schatten vergaderd, en niet rijk is in God.” (Luk. 12:13-21.)

Hoe kunnen wij rijk zijn in God? Heeft dit te maken met het vergaren van schatten in de hemel door Zijn geboden na te leven — liefde voor God en voor onze medemens? Zou de vrede waarover de Heiland sprak niet in ons leven worden tweegebracht door elke dag met deze doelen in onze gedachten te leven? Zijn wij allen niet te zeer geneigd door te veel dingen belemmerd te worden en die dingen te vergeten welke het noodzakelijkst zijn?

Henry David Thoreau¹ was inderdaad deze mening toegedaan, want in zijn boek *Walden* lezen we: „De meeste mensen leiden een leven van kalme wanhoop. ... De meeste luxe en vele van de zogenaamde gemakken in het leven zijn beslist niet onmisbaar, maar vormen daarentegen duidelijke obstakels voor de verheffing van de mensheid.”

En evenzo schreef Joshua Liebman in zijn boekje *Peace of Mind*: „Een mens kan een huis hebben, bezittingen, een leuk gezin en toch in al deze dingen geen vreugde vinden, omdat hij in de marathonloop naar de gouden eindlijn voorbij is gestreefd door enkele andere hardlopers. Het gaat er niet om dat hij voor zijn eigen behoeften niet genoeg heeft, maar dat anderen meer hebben. Juist dat meer is een obsessie voor hem, doet hem zichzelf onderschatten en zijn werkelijke prestaties kleineren.

„De tijd is daar dat een mens tot zichzelf moet zeggen: „Het zal mij voortaan niet langer interesseren hoeveel macht of weelde een ander bezit, zolang ik maar genoeg kan verwerven voor de waardigheid en geborgenheid van mijn gezin en mijzelf. Ik zal deze vicieuze cirkel doorbreken, die de levensvraag altijd domweg zo stelt: Wie is groter? Wie is rijker? Wie heeft er meer?

Ik ga zelf mijn doelen bepalen in plaats van ze van anderen te lenen. ...!”

Ik geloof dat we op dit ene punt van onze jongeren van tegenwoordig kunnen leren. Zij hebben zich in veel gevallen eenvoudiger waarden gesteld en de vergankelijke waarde van materiële zaken doorzien. Zij zien in dat ambitie, die mensen ertoe leidt macht en heerschappij over anderen na te streven, geen vrede brengt, maar teleurstelling. In de geschiedenis vinden wij immers legio voorbeelden van de opkomst en het verval van ambitieuze lieden, en als de vijandelijkheden tussen twee landen tijdelijk zijn geluwd, hoort men steeds weer de roep: „Nu komt er vrede.” Hoeveel oorlogen heeft men al het predikaat toegekend „een oorlog om een eind te maken aan alle oorlogen”?

En toch laat een encyclopedie zien dat er in de periode van 1496 v. Chr. tot 1861 na Chr. 227 jaren vrede waren tegenover 3.130 jaren oorlog. Ambitie, het zij persoonlijk of collectief, biedt een weinig hoopvol uitzicht op het tot stand brengen van vrede.

Tegenwoordig is er een universeel zoeken naar vrede — een generatie van vrede. Toch weten de meesten die de inhalige, zelfzuchtige wedren om de macht verwerpen niet, waar zij een levenswijze kunnen vinden die de plaats van deze wedloop inneemt.

Maar vrede kan niet bereikt worden door een teken te geven of door woorden op schuttingen te schrijven.

De mens moet haar allereerst volledig zelf ontvangen door zijn eigen streven om de geboden van onze Heer en Heiland te onderhouden, want God heeft alle mensen gemaakt opdat zij zo'n vrede kunnen genieten.

Het waanzinnig jagen naar aardse zaken brengt evenmin vrede als stilzitten en nietsdoen. Omdat onze moderne gemakken ons zoveel tijd laten buiten de tijd die wij nodig hebben om te voorzien in ons eigen onderhoud en dat van ons gezin, wordt het belangrijk dat we deze tijd niet doorbrengen met nietsdoen; want er moet veel gedaan worden om deel te kunnen hebben aan de vrede des Heren.

Waarschijnlijk bestaat er geen snel-

lere manier om innerlijke vrede te bereiken dan elkander te dienen. De geschiedenis maakt melding van een periode waarin deze vrede inderdaad hezbucht, eerzucht, jaloezie, woede en trots uit de harten van de mensen verbande. Dat was niet lang nadat de heiland na Zijn sterven en opstaan het Amerikaanse vasteland bezocht. Wij lezen:

„... was het ganse volk ... tot de Here bekeerd; en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens.

„En zij hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, dienstknachten noch vrijen, maar zij waren allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave. „En door de discipelen van Jezus werden grote en wonderbare werken gewrocht, in zulk een mate, dat zij de zieken genazen, de doden opwekten, de lammen deden lopen, de blinden deden zien en de doven deden horen; ...

„En de Here maakte hen buitengewoon voorspoedig in het land ...

„En ziet nu, het volk van Nephi nam sterk toe en vermenigvuldigde zich buitengewoon snel, en het werd een uitermate schoon en aangenaam volk.

„En zij huwden en werden ten huwelijk gegeven, en werden gezegend volgens de veelvuldige beloften, die de Here hun had gegeven.

„En zij handelden niet langer volgens de ceremoniën en verordeningen van de wet van Mozes; maar zij handelden volgens de geboden, die zij hadden ontvangen van hun Heer en hun God, en gingen voort in vasten en gebed, en met dikwijls samen te komen om zowel te bidden, als het woord des Heren te horen.

„En in het gehele land was er onder het ganse volk geen getwist; maar onder de discipelen van Jezus werden machtige wonderen gewrocht.

„En er waren geen twisten in het land wgens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.

„En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden, of hoererijen, of leugens of moord, of enigerlei ontucht; en

er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.

„Er waren geen rovers of moordenaars; evenmin waren er Lamanieten, of enige andere -ieten; maar zij waren verenigd, de kinderen van Christus en erfgenamen van het koninkrijk Gods.

„En hoe gezegend waren zij! Want de Here zegende hen in al hun werken; ja, zij werden gezegend en voorspoedig gemaakt, totdat er honderd en tien jaren waren voorbijgegaan; en het eerste geslacht sedert Christus was voorbijgegaan, en er was geen twist in het ganse land.

„... Nephi, die deze laatste kroniek bijhield, ... deed dat vier en tachtig jaren lang en er was nog steeds vrede in het land, behalve ... een kleine groep van het volk...”

„En tweehonderd jaren waren voorbijgegaan...” (IV Ne. 2-3, 5, 7, 10-11, 12-13, 15-20, 22.)

Het was inderdaad een gelukkig volk waarvan de geschiedenis vastligt in het Boek van Mormon, een boek dat handelt over bijna drieduizend jaar, en dat onthult dat de mensen alleen vrede, liefde, geluk en voorspoed beleefden in die perioden waarin zij Gods geboden onderhielden.

Vandaag de dag gaat het grootste verlangen van de mens uit naar een leven van vrede en vreugde, vooruitgang en vrijheid, zoals dat alleen te vinden is in het Evangelie van Jezus Christus. Het schijnt daarom in lijnrecht tegenstelling hiermede dat wij leven in een wereld waarin wij worden omringd door oorlog, vernietiging, twist, wets-overtreding en zedeloosheid, en waarin velen verdwalen. Een van deze laatste, een jonge vrouw, vertelt hoe gelukkig zij was dat zij het ware Evangelie van Christus had gevonden, dat haar de weg wees uit de verwarring waarin zij had rondgedwaald; en hoe groot was de dankbaarheid die zij uitsprak tot de zorgzame jonge mensen die haar de weg wezen!

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanvaardden wij als positieve van God afkomstige kennis, het feit

dat elk mens in een geestelijk bestaan heeft geleefd als een kind van God en dat hij in dit sterfelijke leven is gekomen om een belangrijk en noodzakelijk deel van het eeuwige leven door te maken. Dit sterfelijke bestaan biedt de kans het goede te kiezen en kennis te vergaren door geloof in het geopenbaarde plan Gods, dat vrede en vrijheid zal brengen voor het sterfelijke bestaan zowel als het eeuwige leven.

Wij aanvaardden als een feit dat God bij monde van Zijn profeten de levensweg heeft geopenbaard die leidt naar de vrede, namelijk het Evangelie van Christus. De hartstocht van de mens voor de bevrediging van aardse lusten, waaronder zelfzucht, afgunst, woede en trots, moet vervangen worden door geestelijke idealen, en de zonde moet voor ons iets afstotelijks worden, want wij weten dat alles wat wij hier doen, invloed heeft op ons leven in de eeuwigheid.

Wij geloven dat een persoon of een volk alleen door deze kennis en levenswijze die vrede kan bereiken waarnaar zo wordt verlangd en gestreefd.

Daarom zeggen wij tot deze generatie, die zo letterlijk roept om vrede, dat dit denken in de richting van vrede werkelijk een teken aan de wand is, want het is waar dat de vrede in onze handen ligt — onze eigen persoonlijke vrede en in grote mate de vrede van onze wereld. Geloof erin, werk ervoor; want terwijl u doorzet en werkt om eerst in uw eigen hart vrede tot stand te brengen, zult u uiteindelijk de ware vrede vinden.

Als wij na deze geweldige conferentie weer heengaan, broeders en zusters, laten wij dan gaan in het besef dat onze beker overvloeit. Wij hebben de grootse boodschappen van Gods profeet meegekregen. Wij krijgen de getuigenissen van de broeders mee. Wij krijgen de Geest mee, Die steeds met ons was en die ook nu met ons is.

Laten wij voortgaan met ons eigen getuigenis, waaraan ik dat van mij wil toevoegen: ik weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is, en dat wij, als wij daartoe maar bereid zijn, leven en

dienen onder de leiding van Gods profeet, Joseph Fielding Smith, bijgestaan door nog twee profeten, Harold B. Lee en Nathan Eldon Tanner, en gesteund door nog dertien profeten, het Quorum der Twaalven en de patriarch.

God zij met u en zegene u nu wij van hier gaan om onze opdrachten uit te voeren, welke dat ook mogen zijn. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. *

1 Thoreau, Henry David, 1817—1862; Amerikaans bioloog, filosoof en schrijver.

(vervolg van blz 9)

dit gebouw tegen iedere verwoestende invloed, brand, orkanen, storm of enig ander soort vernieling.

Wij dragen de wandelpaden op, de tuinaanleg, de bomen, planten, bloemen en het struikgewas die vervolgens zullen worden toegevoegd. Mogen zij schoonheid toevoegen en geur schenken aan de omgeving.

Bescherm alle mechanische onderdelen tot het einde toe, opdat van dag tot dag deze heilige tempel harmonieus moge functioneren.

Moge alles, dat hierin gedaan wordt, zijn met het oog alleen gericht op Uw ere (zie L. en V. 82:19, 59:1) en voor de opbouw van Uw Koninkrijk op deze aarde.

En ten slotte dragen wij deze tempel op als een woonplaats voor U en Uw Zoon en Uw Heilige Geest en vragen of Gij deze inwijding en alles wat wij gedaan hebben en zullen doen in Uw heilige huis, dat wij nu aan U, de Heer, opdragen, wilt bekrachtigen.

O Here, God onzer vaders, Die op Uw troon zit en Die leeft en over alle dingen regeert, gezegend zij Uw heilige naam, zowel nu als in eeuwigheid!

In de naam van de Heer Jezus Christus, Uw Enige Zoon. Amen en amen. *

Rechtspraak van liefde

Toespraak gehouden tijdens de 142ste algemene jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Vergadering van donderdagmiddag 6 april 1972

OUDERLING ROBERT L. SIMPSON assistent van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders en zusters, ik ben mijn hemelse Vader zo dankbaar voor de geest die er deze dag heerst, en vooral voor het feit dat voor mij deze lieve zusters van het jeugdwerk aan het woord zijn geweest. Het jeugdwerk heeft in de afgelopen paar jaar zeer veel in mijn werk betekend en het zingen van deze zusters heeft mij de rust en de gemoedsgesteldheid gegeven die ik op dit ogenblik nodig heb.

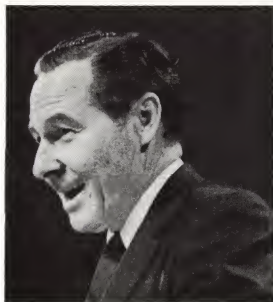
Wat was het vandaag opwindend hier te zitten kijken naar onze steeds groeiende groep leiders van overzee, en ik weet zeker dat het woord des Heren, dat wij kunnen lezen in afdeling 33 in de Leer en Verbonden, nu vervuld wordt:

„En evenzo zal Ik Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde vergaderen, ja, allen, die in Mij zullen geloven en naar Mijn stem luisteren.“ (L. en V. 33:6.)

En wat is het opwindend deze leiders te zien, die hebben geluisterd en gehoor hebben gegeven, die getrouw en standvastig zijn geworden en waardig zijn bevonden om in hun gebied tot de leiders te worden gerekend.

Toen wij vanmorgen luisterden naar de profeet en toen we luisterden naar de andere broeders die op zijn woorden reageerden, werd ik ook getroffen door deze tekst, die wij zo vaak horen: „Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; ... hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.“ (L. en V. 1:38.) Jazeker, dat is hetzelfde, en als de profeet van God tot ons spreekt, horen wij zonder enige twijfel de wil des Heren.

Mag ik een ogenblikje nemen om mijn persoonlijke erkentelijkheid te betuigen aan twee van de grootste mannen die ik mijn hele leven heb gekend, namelijk bisschop Vandenberg en bis-

Verduidelijking van de doeleinden en functies van de bisschopsraad en raadgeving aan bisschoppen.

schop Brown. Deze twee geweldige metgezellen hebben zoveel in mijn leven betekend en zij hebben mij in mijn leven zoveel geschonken, evenals zij u allen zoveel hebben gegeven op hun reizen door alle gebieden der Kerk. Ik heb nog nooit een moediger en meer rechtschapen man gekend dan bisschop John H. Vandenberg. Ik heb nog nooit iemand ontmoet die administratief en organisatorisch zo bekwaam is als bisschop Victor L. Brown. Deze mannen zijn een grote aanwinst voor het werk des Heren, en ik ben zeer dankbaar voor de zegening die mij ten deel viel door mijn omgang met hen.

Wat is het tijdens mijn reizen, die ik de afgelopen tien en een half jaar in de gebieden van de Kerk heb gemaakt,

een vreugde geweest zovelen van onze bisschoppen en ringpresidenten te hebben mogen ontmoeten, mannen die zijn aangewezen als rechters in Israël, mannen die waken over de kudde, mannen die een opdracht en een verantwoordelijkheid hebben gekregen, die door geen enkele opdracht of verantwoordelijkheid wordt geëvenaard. Laat ik tijdens deze vergadering van onze conferentie enkele ogenblikken gebruiken om te spreken over een vergadering die in kerkelijk verband wordt belegd. Ik heb het nu over de bisschopsraad. Ik wil beginnen met het vertellen van een verhaal.

Het voorval waarover ik ga vertellen is echt gebeurd, en de feiten kloppen precies, want degenen die daar toen aanwezig waren zullen ze nooit vergeten.

Het was heel laat; de stilte in de kamer werd slechts verbroken door het snikken van een jongeman die juist de uitspraak had vernomen van een kerkelijke rechtbank. Kennelijk was er geen andere mogelijkheid. Na ernstig overleg, vasten en bidden, luidde het unanieme besluit: excommunicatie.

Na verscheidene minuten keek een bedroefd gezicht op, en de jongeman verbrak het zwijgen: „Ik heb het kostbaarste bezit in mijn leven verloren, en ik zal mij door niets laten weerhouden om het terug te krijgen.“

Het proces dat had geleid tot deze zitting van de bisschopsraad was niet gemakkelijk geweest. Ongetwijfeld is moed een uiterst belangrijke zaak voor iemand die een ernstige misstap heeft begaan, maar toch weer terug wil keren aan de zijde van de Heer.

Toen de vergadering was afgelopen, waren de contacten die werden gelegd na de dramatische maar hoopvolle uitspraak van deze jongeman zeer bemoedigend. Enkele mensen verzekerden hem dat zij hem gedurende de volgende maanden van verdere

bekering zouden helpen; anderen gaven hem een bemoedigend schouderklopje en een stevige hand, waarbij zij met de blik in hun ogen vertrouwen mededeelden en met hun hand kameradschap. Allen die bij die vergadering aanwezig waren geweest, waren er volkomen van overtuigd dat alles in het leven van deze jongeman herwonnen kon worden als het gebeurde op de manier die de Heer wil.

Deze jongeman had net zijn eerste reusachtige stap op de weg terug gedaan. Nu hij als lid van de Kerk geëxcommuniceerd was en zijn zinnen erop had gezet alles goed te maken, was hij er veel beter aan toe dan enkele dagen daarvoor, toen zijn lidmaatschapskaart vlekkeloos was, terwijl hij echter in zijn hart bedrog meedroeg, dat iedere keer dat hij aanstalten maakte om iets voor de Kerk te doen het woord *huichelaar* leek uit te schreeuwen.

Dit gebeurde enkele jaren geleden. De jongeman heeft zijn plechtige belofte waargemaakt, en als u het mij vraagt staat geen enkel lid van de Kerk op steviger grond dan de man die de moed heeft gehad zich van zijn last te ontdoen tegenover zijn gezagsdragers van de priesterschap, en met zijn Meester de zaken recht te zetten. Wat een opluchting om weer de gemoedsrust te hebben „die alle verstand te boven gaat“.

De rechtbanken van de priesterschap van de Kerk zijn geen rechtbanken die vergelding zoeken. Zij oefenen de rechtspraak der liefde uit. O, laten de leden van de Kerk dit toch goed begrijpen.

De boze zaait in het hart van de zondaar de angst, die het voor hem zo moeilijk maakt te doen wat er gedaan moet worden; en om te spreken met de woorden van James E. Talmage: „Wanneer het tijdstip van bekering wordt uitgesteld, wordt de mogelijk-

heid voor bekering ook geringer. Het veronachtzamen van mogelijkheden in verband met heilige dingen leidt tot onbekwaamheid er voor.“ (*De artikelen des geloofs*, blz. 120.) Dat betekent gewoon dat doen wat er gedaan moet worden nooit gemakkelijker zal zijn dan het nu is. Evenals alle andere van wegwijzers voorziene wegen die voor ons zijn bereid opdat wij onze eeuwige bestemming van verhoging kunnen bereiken, kan ook deze weg niet bekort worden.

De hemelse Vader is niet tegen vooruitgang; Hij is de Schepper van de eeuwige vooruitgang. Zelf zegt Hij: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Moz. 1:39.)

Doordat wij het eeuwige leven verwerven, wordt de heerlijkheid van Zijn naam vergroot, en het is het enige einddoel dat voor een ware heilige der laatste dagen aanvaardbaar is.

Als we het terugbrengen tot de eenvoudigste voorwaarden ervan, is onze opdracht hier in het sterfelijk bestaan het overwinnen van de zwakheden van het vlees en alle onregelmatigheden in ons leven, totdat wij onze persoonlijke verlangens zo goed in de hand hebben dat wij een patroon in ons dagelijks leven en denken tot stand kunnen brengen dat in overeenstemming is met Zijn heilige tegenwoordigheid.

Laat u niet misleiden door de leerstelling van de boze, dat er in de eeuwigheid ergens waarschijnlijk een magisch moment is waarop plotseling zelfzuchtige en kwade daden vanzelf uit ons wezen verbannen zullen worden. Keer op keer verzekert de Heilige Schrift ons ervan dat dit niet het geval is, en door de eeuwen heen hebben de profeten ons op het hart gedrukt dat dit het ogenblik is waarop wij ons moeten bekeren, nu, in dit

sterfelijk bestaan. Nooit zal het gemakkelijker zijn dan nu; en om terug te komen op wat broeder Talmage schrijft: hij die deze dag uitstelt of op een alternatieve mogelijkheid hoopt, wacht tevergeefs, terwijl de mogelijkheden tot bekering steeds kleiner worden. Hij speelt het spel zoals Satan dat wil, en met elke dag die verstrijkt, verwijderd hij zich verder van de verhoging in de tegenwoordigheid Gods.

Welnu bisschoppen, zorg dat u voor uw mensen beschikbaar bent. Laat hen bekend zijn met de vriendelijkheid en het medeleven die in uw hart leven. Laat u niet zozeer opslokken door de zakelijke beslomeringen van uw wijk, dat u uw mensen niet meer die wonderschone eigenschappen kunt doen gevoelen die worden genoemd in afdeling 121 van de Leer en Verbonden. Ik bedoel de eigenschappen overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en ongeveinsde liefde.

Bisschoppen, zorg dat u op de juiste wijze leert delegeren, zodat u hart en hoofd vrij kunt houden om met de heiligen te overleggen. U bent hun gewone rechter. Er is in de gehele wijk niemand anders die hiertoe door de Heer is aangewezen. U bent degene tot wie men zich moet wenden. U moet beschikbaar zijn om te luisteren, en even belangrijk is dat u zo moet leven, dat de stem des hemels zich via u kan uitspreken om uw mensen te zegenen en te stichten.

Ik ben ervan overtuigd dat een fundamentele hoeksteen van ware gerechtigheid mededogen is. Waarschijnlijk zijn iemands verlangen naar bekering en het volgen van de Meester nog belangrijker dan de overtreding zelf.

Het zou zoveel gemakkelijker zijn over ernstige overtredingen te praten met iemand die u nooit eerder hebt gezien en die u waarschijnlijk ook

nooit meer zult ontmoeten; of mis-schien is het nog gemakkelijker ge-heel afgezonderd te spreken tot een onzichtbaar gehoor, om daarna uw vergiffenis te horen uitspreken door onzichtbare lippen. Maar wie zou u in de maanden van worstelen, die er dan voor u liggen, bij een dergelijke werk-wijze terzijde staan, terwijl u alle moeite doet om uw bekering volledig te maken, en u zich tot het uiterste in-spannt om een tragische herhaling te voorkomen?

Er zijn maar heel weinig mensen die de kracht hebben om die heuvel op eigen kracht te beklimmen, en weest u er alstublieft van overtuigd dat die hele weg heuvelopwaarts gaat. Er moet hulp zijn — iemand die u waar-lijk liefheeft, iemand die van Gods-wege de opdracht heeft u in alle ver-trouwen, kalm en geruststellend bij te staan. En laat ik de woorden *in alle vertrouwen* nog eens benadrukken, want ook hier heeft de boze weer een vals gerucht verspreid, namelijk dat vrouwelijke mededelingen zelden vrouwelijk blijven.

Laat ik u ervan verzekeren dat bis-choppen en ringpresidenten niet de gewoonte hebben deze heilige ver-trouwelijke kennis te verraden. Voor-dat zij werden geordend en aange-steld, is hun eigen leven in die boven-kamer van de tempel door van Gods-wege geroepen profeten, zieners en openbaarders onderzocht. Ongetwij-feld behoren zij tot de edelen en gro-ten van deze wereld, en de heiligen dienen hen ook als zodanig te be-schouwen.

Wat is dit een glorierijk plan! Wat is het een geruststelling te weten dat wij allen kunnen hopen op een algehele zegening, ondanks alle fouten die wij hebben gemaakt; dat er volledige ver-vulling mogelijk is; dat wij met ons gezin Zijn heilige tegenwoordigheid mogen binnengaan.

Zelfs excommunicatie uit deze kerk is het einde van de wereld niet; en als deze werkwijze noodzakelijk is om waarlijk recht te doen, geef ik u mijn plechtig persoonlijk getuigenis dat zelfs deze zwaarste straf, excommuni-catie, de eerste reusachtigstap terug kan zijn, vooropgesteld dat men zich daarna oprecht onderwerpt aan de Geest en het geloof in de echtheid van Gods plan.

Deze procedure kan in deze kerk al-leen gevolgd worden door het daartoe bestemde priesterlijke gezag, want Zijn huis is een huis van orde. Dit alles wordt zeer duidelijk gemaakt in de Leer en Verbonden. Laat ik citeren:

„En verder, voorwaar zeg ik u: Het-geen door wetten wordt bestuurd, wordt eveneens door wetten in stand gehouden, en door dezelfde wetten vervolmaakt en geheiligd.

„En wie of wat wetten breekt, en zich niet aan wetten onderwerpt, doch zich boven de wet tracht te stellen, en in zonde wil verblijven, kan niet door wetten worden geheiligd, noch door barmhartigheid, gerechtigheid of oor-deel. Daarom moeten die nog onrein blijven.

„Alle rijken is een wet gegeven;

„En er zijn vele rijken; want er is geen ruimte, waarin geen rijk is; en er is geen rijk, hetzij groot of klein, waarin geen ruimte is.

„En ieder rijk is een wet gegeven; en aan iedere wet zijn eveneens zekere grenzen en voorwaarden gesteld.

„Geen enkel wezen, dat zich niet aan deze voorwaarden onderwerpt, is ge-rechtvaardigd.“ (L. en V. 88:34-39.)

Met andere woorden, broeders en zusters, alle wezens die niet voldoen aan deze voorwaarden, allen die nalaten overtredingen van de eeuwige wet goed te maken door middel van de geëigende procedures van de prie-sterschap, welke zijn ingesteld voor dergelijke correcties, zijn voor de

Heer niet aanvaardbaar en zij zullen waarschijnlijk nooit in aanmerking komen om in Zijn tegenwoordigheid te verkeren.

God zegene u allen, opdat wij de eeu-wige wetten zullen aanvaarden en be-grijpen dat een andere weg niet mogelijk is. Dit is mijn nederig gebed, en ik bid het voor een ieder in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ★

Het Aäronische Priesterschap – een vast fundament

Toespraak gehouden tijdens de 142ste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
BISCHOP VICTOR L. BROWN presiderende bisschop

Geliefde broeders, mijn geest is ingetogen en mijn hart is vol nu ik voor deze grote groep priesterschapsdragers sta en besef dat er overal in de Kerk nog duizenden en duizenden samenkomsten zijn, en nu ik de taak overdenk die op mijn schouders rust. Nadat ik kortgeleden mijn roeping ontving, vroeg president Lee mij of ik was geschrokken. Het antwoorden kostte mij moeite. Geschrokken was te zacht gezegd. Ik zou kunnen zeggen dat de naschrik veel heviger was dan de eerste schrik. Niettemin heb ik vertrouwen en zie ik de toekomst vol verwachting en enthousiasme tegemoet.

Ik doe dit omdat ik weet dat God leeft. Ik weet dat Zijn Zoon, Jezus Christus, de Verlosser van het mensdom, het Hoofd van deze kerk is en dat Hij daadwerkelijk heden ten dage de aangelegenheden van deze kerk, die Zijn Kerk is, leidt door middel van Zijn profeet, president Joseph Fielding Smith, die zoeven op een zo machtige wijze heeft getuigd van zijn roeping, zo ook van de mijne.

Ik weet eveneens dat ik door de Heer ben geroepen bij monde van Zijn profeten, zoals president Smith heeft aangekondigd, en dat Hij mij zal zegenen en mij kracht zal geven voor de werkzaamheden die voor mij liggen, als ik mij bekeer van mijn zonden. Als ik niet zou weten dat deze dingen waar zijn, zou ik de moed, noch de vermetelheid hebben gehad zo'n roeping te aanvaarden. Zelfs in deze wetenschap is het beangstigend het opnemen van zulk een heilige vertrouwenspositie te overwegen.

De afgelopen tien en een half jaar onder de leiding van een groot leider, bisschop John H. Vandenberg, zijn werkelijk prachtig geweest. Ik heb met hem samengewerkt toen hij lid was van mijn ringpresidentschap en ik bisschop van Wijk Vier van Denver, toen

*Hoe het dienen in de
Aäronische priesterschap
jongemannen kan
voorbereiden op grotere
verantwoordelijkheden*

wij beiden raadgever waren van het presidentschap van de Ring Denver (Colorado), en nu ruim tien jaar lang als een van zijn raadgevers in de Presiderende Bisschop. Ik wil dat hij en u weten dat ik hem liefheb en waardeer. Hij is een zeer bekwaam man. Ik ben innig dankbaar voor het voorrecht zijn raadgever te hebben mogen zijn.

Bisschop Simpson heeft als eerste raadgever in de Presiderende Bisschop veel tot de Kerk bijgedragen, zoals blijkt uit de liefde die de mensen overal voor hem koesteren. Hij is een man die geen bedrog kent.

En nu ben ik twee geweldige hoge-

priesters innig dankbaar voor hun toewijding en gehele overgave aan de Heer, die hen ertoe heeft gebracht als mijn raadgevers de Presiderende Bisschop voltallig te maken.

Toen ik mij voor de taak geplaatst zag om raadgevers te kiezen, vroeg ik in gebed de Heer om inspiratie. Ik heb honderden namen bekeken van broeders die waardig zijn, en elk van hen had geroepen kunnen worden. De twee die zijn geroepen zijn degenen die de Heer heeft gewild. U bent getuige geweest van de bevestiging van deze waarheid toen u tijdens de eerste vergadering van deze conferentie hen getuigenissen hoorde.

Wij erkennen onze afhankelijkheid van onze hemelse Vader bij het aanvaarden van de verantwoordelijkheid als uw Presiderende Bisschop. Wij koesteren slechts één verlangen, en dat is, dat wij het werk van de Heer op Zijn eigen manier en op Zijn eigen tijd willen volbrengen, want wij erkennen dat dit Zijn Kerk is. Wij zijn Zijn dienstknechten, geroepen om Hem bij te staan in het volbrengen van Zijn plannen, die luiden „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Moz. 1:39.)

De Presiderende Bisschop functioneert onder het toezicht en de leiding van het Eerste Presidentschap, dat het presidentschap vormt van de gehele priesterschap overal ter wereld.

Het Aäronische Priesterschap is het lagere priesterschap. Het is een voorbereidend priesterschap, dat zijn dragers wil voorbereiden op het hogere of Melchizedekse Priesterschap. Derhalve rust op de Presiderende Bisschop de taak het presidentschap van de Melchizedekse Priesterschap te helpen en te steunen door te helpen bij de voorbereiding en opleiding van jongemannen, die het Melchizedekse Priesterschap zullen ontvangen.

BELANGRIJK

Houdt Uw opgave in het oog.

Iedere ring en zending dient dezelfde hoeveelheid werk te verrichten (mannen en vrouwen), en wel het volgende:

- 100 dopen
- 100 endowments, incl. de voorbereidende verordeningen
- 110 verzegelingen van kinderen aan ouders
- 50 huwelijksverzegelingen

Al deze verordeningen dienen gedaan te worden, of de groep nu klein of groot is. Jeugdleiders dienen jongens en meisjes van 12 jaar en ouder aan te moedigen doopwerk te verrichten.

Voldoende voor dit doel geroepen tempelwerkers dienen de groep te vergezellen.

OVERIGE INSTRUCTIES

1. Lees het **Algemeen Kerkelijk Handboek No. 20 (1968)** en **Het Priesterschapsbulletin** na op tempelwerk.
2. Behalve voor verzegelingsdoeleinden, kunnen de ouders geen kinderen meenemen naar de tempel. Om aan hun ouders verzegeld te worden moeten kinderen van 8 jaar en ouder gedoopt zijn en hun eigen tempelaanbeveling hebben.
3. Elk gezin dat kinderen aan zich verzegeld wenst te hebben, dient in het bezit te zijn van een met de schrijfmachine ingevulde en gecontroleerde gezinslijst.
4. Een levend persoon die als ouder of als kind voorkomt op een gezinslijst, kan de volledig ingevulde lijst meenemen naar de tempel voor de verrichting van alle verordeningen voor het hele gezin. Doop en voorbereidende verordeningen dienen echter te geschieden voor endowment en verzegeling. Aangera- den wordt de lijst 2 of 3 weken te voren naar de tempel te sturen.
5. Voor dopen moeten de kinderen 12 jaar zijn en de jongens moeten het Aäronische Priesterschap dra- gen. Individuele of groepsaanbeveling is nood- zakelijk.
6. Niemand kan een tempelaanbeveling krijgen voordat hij/zij een jaar lid van de Kerk is. Alleen het Eerste Presidentschap kan hierop een uitzondering maken.
7. Den eraan behoorlijk gekleed te tempel te betreden. Het is het **Huis des Heren**. Ga gekleed alsof U naar de avondmaalsvergadering gaat.
8. Indien U inlichtingen wenst, schrijf of bel gerust.

Het presidentschap van de Zwitsere tempel

Tempelplatz 4
CH - 3052 ZOLLIKOFEN
Tel. 41-31-570912

Immo Luschin v. Ebengreuth
Robert A. Simond
Georg J. Birsfelder

Overzicht van de diensten in de Zwitserse Tempel in 1973

ZATERDAGS 1e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Frans
Dienst C: Frans

2e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

ZATERDAGS 3e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels
Dienst B: Engels
Dienst C: Duits

4e en 5e zaterdag van de maand:
Dienst A: Engels of op afspraak
Dienst B: Duits
Dienst C: Duits

VRIJDAGS De vrijdag voor de 3e zaterdag van de maand: Dienst D: Engels
De 2e vrijdag van de maand: Dienst B: Spaans (alleen op afspraak)
De 4e vrijdag van de maand: Dienst B: Italiaans (alleen op afspraak)

DINSDAGS, WOENSDAGS, DONDERDAGS, VRIJDAGS

Jan. 2 Gesloten
9 Fins
16 vrij voor afspraak
23 Duits: Westduitse Zending
30 Duits: Ring Berlijn (alleen priesterschap)

Feb. 6 Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Engels: Servicemen's Stake
27 vrij voor afspraak

Mrt. 6 Deens
13 Duits: Ring Hamburg
20 vrij voor afspraak
27 Duits: Zuidduitse Zending

Apr. 3 Fins
10 Duits: Ring Stuttgart
17 Duits: Middenduitse Zending
24 Duits: Oostenrijkse Zending

Mei 1 Frans: Frans-Belgische Zending
8 Duits: Zwitserse Zending
15 Duits: Westduitse Zending
22 Duits: Ring Berlijn
29 Frans: Frans-Zwitserse Zending

Juni 5 Duits: Noordduitse Zending
12 Duits: Ring Hamburg
19 Duits: Ring Zwitserland
26 vrij voor afspraak

Juli 3 Fins
10 Zweeds
17 Deens
24 Italiaans en Spaans
31 Frans: Franse Zending

Aug. 7 Zweeds
14 vrij voor afspraak
21 Deens
28 Duits: Westduitse Zending

Sep. 4 Duits + Engels (priesterschap)
11 gesloten
18 gesloten
25 gesloten

Okt. 2 gesloten
9 Duits: Noordduitse Zending
16 Duits: Ring Hamburg
23 Duits: Middenduitse Zending
30 Frans: Frans-Belgische Zending

Nov. 6 Internationale Priesterschap + Zweeds
13 vrij voor afspraak
20 Duits: Ring Zwitserland
27 Duits: Ring Stuttgart

Dec. 4 Duits: Zuidduitse Zending
11 Duits: Oostenrijkse Zending
18 vrij voor afspraak
25 gesloten

DAGINDELING

Dienst A: 7.00 uur   Dienst B: 10.00 uur   Dienst C: 12.30 uur (zaterdags 13.00 uur)
Dienst D: 17.30 uur   Namen worden binnen 30 minuten na bovenstaande tijden uitgegeven.

Endowments voor de levenden 10.00 uur, 13.00 uur (aanwezigheid in de Tempel minstens één uur voor de tijd).

Huwelijksverzegelingen (levenden en doden): Na de diensten B en C of op afspraak.

Dopen: Op afspraak

Gesloten voor de zomer: 10 sep. – 4 okt.

Gesloten wegens feestdag: 31 mei

Gesloten wegens jaarwisseling: 24 dec. 1973 – 3 jan. 1974

Gesloten het hele jaar door: maandags

Wat dit betreft steunen wij het geïnspireerde programma voor toekomstige ouderlingen, dat kort geleden van start is gegaan. Er zijn tienduizenden geweldige mannen die lid zijn van de Kerk en die het Aäronische Priesterschap dragen, of die nog niet geordend zijn, en wier geestelijk welzijn nu een zaak is geworden van de presidentschappen van de ouderlingenquorums van de Kerk. Dit programma is voor deze broeders een grote zegen, en zal dat zelfs in nog grotere mate worden.

Nu ik de verantwoordelijkheid overdenk die op mijn schouders is komen te rusten nu ik president ben van de Aäronische Priesterschap, herinner ik mij een aantal dingen die ik als jongen voelde. Ik word verootmoedigd door de vele zegeningen die de Heer voor mij mogelijk heeft gemaakt door middel van het Aäronische Priesterschap. Ik herinner mij vrij duidelijk hoe opwindend het was als diaken in Canada in Wijk Twee van Cardston in de ring Alberta het Avondmaal rond te dienen. Diezelfde opwindning keert terug met elke keer dat ik word uitgenodigd tijdens onze maandelijkse vergadering in de tempel te Salt Lake City het Avondmaal aan de Algemene Autoriteiten rond te dienen.

Ik herinner mij hoe ik het als een eer beschouwde deel te nemen aan een zo heilige dienst. Ik herinner mij goed hoe mijn ouders mij leerden dat mijn handen en mijn hart rein en zuiver moesten zijn, zodat ik het deelnemen aan deze verordening waardig zou zijn.

De allerbelangrijkste les was het voorbeeld dat mijn vader en moeder mij gaven. Daarop volgde het voorbeeld van de raadgever van mijn diakenenquorum, die tevens mijn hopen was. Broeder Ben Wood was het toonbeeld van wat leiders van jongens moeten zijn. Iedere jongen die onder

zijn leiding stond was zich bewust van zijn grote liefde. Zijn invloed bleef niet beperkt tot de zondagmorgen of de dinsdagavond; je voelde zijn invloed de hele week door. Ik zal mijn diakenraadgever altijd dankbaar zijn voor de levenslessen die hij mij gaf toen ik een diaken van twaalf jaar was, lessen die me vanaf die dag tot op heden hebben geholpen.

Veel jongens van over de gehele wereld ervaren vandaag de dag dingen die overeenkomen met de ervaringen die ik als jongen van twaalf had. U allen, of u nu twaalf jaar bent of ouder, bent in de gelegenheid deze prachtige dingen te beleven.

Het fundament waarop elke jongen begint, is het inzicht dat hij waarachtig een zoon van God is, met in zijn ziel iets goddelijks. Alle mensen zijn kinderen van God, maar u hebt nog iets meer. U hebt de bevoegdheid om in Zijn naam te handelen. Dit onderscheidt u van de rest van de wereld. Dat maakt u niet automatisch beter dan andere mensen, maar het legt op uw schouders de verantwoordelijkheid om beter te leven dan anderen. Omdat u weet dat u een kind van God bent en Zijn priesterschap draagt, wordt er van u meer verwacht dan van degenen die deze grote zegeningen niet rijk zijn.

Ik heb het altijd geweldig gevonden jongemannen van de Aäronische Priesterschap van de Kerk te ontmoeten die begrip hebben van de grote zegening en de grote eer die hun ten deel zijn gevallen door dit priesterschap, en die dientengevolge zijn begonnen hun leven te bouwen op een vast fundament.

Ik ben in de Ring Pagopago geweest in Amerikaans Samoa. President Peters, de ringpresident, nodigde mij uit met hem mee te gaan naar een van de avondmaalsvergaderingen van een wijk. Onze komst was niet tevoren

aangekondigd, dus er waren geen bijzondere voorzieningen getroffen.

Het was een warme, zoete dag. Toen wij bij het eenvoudige kerkgebouwtje kwamen, stelde ik voor dat het mischien goed zou zijn als wij ons jasje zouden uittrekken. Meteen vertelde president Peters mij dat men in hun ring tijdens de avondmaalsvergaderingen zijn jasje aanhield, hoe warm het ook was — om de Heer te laten zien dat men Hem niet alleen aanbad, maar dat men Hem ook eerde en eerbiedigde door zich zo netjes mogelijk te kleden.

Toen ik mijn plaats op het podium innam, zaten de priesters en diakenen aan de avondmaalstafel. Allemaal droegen ze een overhemd, een das en een jasje. En dat ondanks het feit dat het zo benauwend warm was.

Normaal kleedt men zich op deze eilanden luchtig zoals u weet, maar in de ogen van deze geweldige leiders op Samoa en de jongens van hun Aäronische Priesterschap, was het bedienen van het Avondmaal geen luchtige, ongedwongen aangelegenheid. Het was een heilige plicht. Zij vonden dat hun uiterlijk ertoe bijdroeg het respect en de eerbied te tonen die zij voor de Heer hadden. Ik zal nooit vergeten hoe eerbiedig de invloed was die zij bij die dienst uitoefenden. Hun begrip van hun relatie met de hemelse Vader is zeker een belangrijke stap in het verheerlijken van hun priesterschap.

Verscheidene jaren geleden woonde ik op een dag in Sao Paulo in Brazilië de finale bij van een schriftuurwedstrijd van de Aäronische priesterschap. Dit was de finale van een wedstrijd voor de hele zending onder leiding van president Wayne Beck. Op het podium zaten de districtsraadgevers, die fungeerden als jury. In kleine groepjes zaten de deelnemers in de kapel. Als zij voor de jury werden gen-

roepen, moesten zij willekeurig door de jury uitgekozen teksten uit het hoofd opzeggen en daarna elke tekst uitleggen.

Ik was daar ooggetuige van net zoveel enthousiasme en opwinding onder deze groepjes jongens van de Aäronische Priesterschap als men gewoonlijk ziet bij een voetbalwedstrijd. Omdat deze wedstrijd in een kapel werd gehouden was het niet net zo luidruchtig als een voetbalwedstrijd, maar de spanning was even groot. Zij vonden het leuk zich de teksten helemaal eigen te maken.

Na een vergadering met een aantal van onze militairen in Da Nang in Zuid-Vietnam kwam er een man in veldtenu naar mij toe en vroeg mij zijn ouders, die geen lid waren, een brief te schrijven om uit te leggen welke grote eer hem die dag ten deel was gevallen. Hij zei dat zij niets over de Kerk wisten, en vroeg: „Bisschop Brown, zou u ze willen vertellen wat een grote eer het voor mij was vandaag geordend te worden tot priester in het Aäronische priesterschap?”

Enige tijd geleden zei een sympathiek uitzierende jongeman in de stad New York tegen mij: „Het is niet gemakkelijk jood en mormoon tegelijk te zijn.” Toen deze jongen werd gedoopt, waren zijn ouders zo verbolgen, dat zij een officiële begrafenisplechtigheid hielden. Voor zover het hen betrof was hun zoon dood.

Wat is het belangrijk dat alle jongemannen van de Aäronische priesterschap inzien welk een verantwoordelijkheid zij hebben als priesterschapsdrager, en dat zij zich, zoals president McKay placht te zeggen, overeenkomstig gedragen.

En dan nu een woord tot de vaders, bisschoppen en andere leiders in de Aäronische priesterschap, maar vooral tot de vaders. Met een gevoel van liefde en broederschap slaan wij, de

Presiderende Bisschap, met u de handen ineen omwille van de grootse doelen van de jeugd. Nooit tevoren is er een fijnere generatie van jonge mensen geweest.

Ik heb zo het idee dat de geesten van deze generatie door de Heer zijn achtergehouden om juist in deze tijd voort te komen, omdat het bijzondere geesten zijn. En toch is de wereld waarin zij zijn geboren vol kwaad en verzoeking. Satan is met zijn legioenen aan het werk. Wij die — in het gezin en in de Kerk — zijn geroepen om de jeugd te leiden, hebben een heilige plicht jegens hen te vervullen. Over het gezin zei de Heer in de Leer en Verbonden:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (L. en V. 68: 25, 28.)

De eerste verantwoordelijkheid berust bij de ouders. De functie van de Kerk is de ouders en het gezin te helpen, niet ze te vervangen.

Bisschoppen, u bent de presidenten van de priestersquorums en met uw raadgevers vormt u het priesterschap van de Aäronische priesterschap van uw wijk. Deze jongemannen hebben uw leiding nodig. Zij hebben uw aandacht nodig, want u hebt een bijzondere roeping met een bijzondere zegen. U hebt de macht des onderscheids. U bent gewone rechters in Israël.

Als u er de tijd voor neemt betrokken

te raken bij deze jonge mensen en zorgt dat zij zich betrokken voelen bij u, kunt u voor velen verlossers worden op de berg Zion. U bent het die, met de andere leiders in wijken en gemeenten, het verschil uitmaakt.

Wij willen dat u weet dat wij u liefhebben en steunen. Wij zijn de Heer dankbaar voor ieder van u, en wij smeken onze hemelse Vader Zijn zegen af voor ons allen, opdat wij met vereende krachten en toegewijde leiding elke jongeman in de Kerk zullen kunnen helpen zijn priesterschap te eren, zodat er geen van deze kostbare kinderen Gods verloren gaat. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ★

Het goede voorbeeld geven in het gezin

Toespraak gehouden tijdens de 142ste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
BISSCHOP H. BURKE PETERSON van de Presiderende Bisschapp

Afgelopen donderdagavond was ik net thuis gekomen van kantoor. Er was een interlokaal telefoongesprek voor mij. De stem aan de andere kant van de lijn zei: „U spreekt met de secretaresse van president Lee. Hij en president Tanner willen graag met u spreken, maar op het ogenblik zijn ze niet beschikbaar. Kunt u mij zeggen waar u vanavond bent, zodat zij u terug kunnen bellen?”

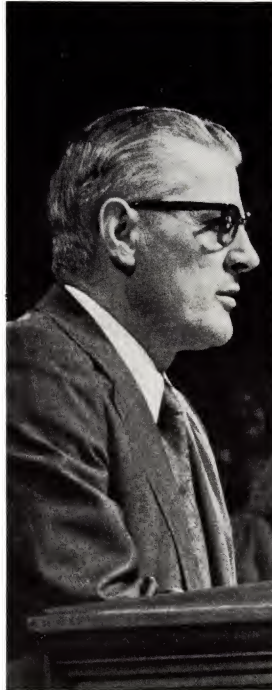
Plotseling werd alles wat ik die avond zou gaan doen onbelangrijk, en ik zei: „Vanavond ben ik hier.” En de daarop volgende dertig langste minuten van mijn leven deed ik talloze onbelangrijke dingen, in een poging bezig te blijven.

Het telefoontje kwam, en president Lee en president Tanner vertelden mij over deze opdracht van de Heer. Ik moet hun mijn verontschuldigheden aanbieden voor het feit dat ik mijn steentje niet heb bijgedragen om dat gesprek op gang te houden. Een poosje kon ik niets meer uitbrengen dan: „Dank u.” Het leek wel of mijn stem door tranen was verstikt.

Ten slotte zei president Lee tegen mij: „Broeder Peterson, wij willen dat u weet dat de Heer ons bevestigd heeft dat Hij wil dat u dit doet.” Toen hij dit zei leek het of ik dat gevoel ook kreeg. Het leek toen dat ik wist dat alles zou gaan zoals de Heer het wilde, al wist ik nog niet hoe, en weet ik dat ook nu nog niet.

Ik ben Hem dankbaar, omdat Hij in deze tijd een profeet heeft geroepen. Ik ben Hem dankbaar, omdat Hij edelmoedige mannen geroepen heeft om de profeet terzijde te staan. Ik waardeer hun vertrouwen.

Ik waardeer het vertrouwen van bisschop Brown. Ik ben dankbaar dat de Heer hem bij het kiezen van zijn raadgevers heeft geleid. Ik zal alles doen wat ik kan om voor hem het

*Hoe getrouwe ouders een
jongen erop kunnen
voorbereiden om God
te dienen.*

werken met mij tot een prettige en vruchtbare ervaring te maken.

Na het telefoongesprek riep ik mijn vrouw om haar te vertellen wat er was gebeurd. We zaten er een poosje over te praten hoe dit ons leven zou beïnvloeden, en onze vijf dochters, onze zaak en het huis dat we pas hadden gekocht. En toen leek het wel of we bijna vanzelf allebei knielden om onze Vader te danken voor Zijn vertrouwen, voor Zijn liefde, en voor de dingen die Hij voor ons had gedaan. Wij dankten Hem voor onze kinderen en voor hun liefde voor hun Vader in de hemel. En ik dankte Hem voor haar, mijn eeuwige geliefde. Ik dankte Hem, omdat Hij toeliet dat zij nog een tijd op aarde zou blijven. Ik dankte Hem voor haar getrouwheid, elke keer dat er in ons gezin een nieuwe roeping moest worden vervuld.

Sinds het telefoongesprek van donderdagavond zijn er veel dingen door mijn hoofd gegaan — waarom en hoe dit ooit heeft kunnen gebeuren. Ik heb nagedacht en me herinneringen voor de geest gehaald uit mijn jongensjaren, en ik dankte Hem voor ouders die met heel eenvoudige middelen en heel gewone activiteiten bij hun zoons liefde voor hen en liefde voor hun hemelse Vader aankweekten.

Ik herinner mij de vele malen, het leek wel elke week, dat vier vlasblonde jongetjes hun gezicht tegen de ruit of de hor drukten en hun vader en moeder nazwaaiden als zij in de auto stapten om naar de tempel in Mesa te gaan.

We wisten niet veel over de tempel, en we wisten niet veel over wat er in de tempel allemaal gebeurde, maar wij hadden zonder enige beperking geleerd dat vader en moeder van ons hielden, en dat zij alles voor ons zouden doen. Dus als wij daar hun vertrek stonden gade te slaan, wisten we

wel dat er in die tempel iets belangrijks gaande moest zijn, want anders zouden deze twee mensen, die ons meer liefhadden dan wat of wie dan ook, ons niet zo vaak alleen achterlaten om daarheen te gaan. In die prille jaren gingen wij al begrijpen hoe belangrijk de tempel was.

Toen wij opgroeiden was onze vader vijftien jaar lang wijksecretaris, en ik herinner mij dat hij elke zondagavond van de vergadering thuiskwam en dan naar de eetkamer ging. Dan trok hij de gordijnen dicht en op de eikehouten tafel legde hij dan het geld dat hij die dag voor de bisschop had opgehaald — de tienden en de vastengaven.

Hij telde het dan en verantwoordde het en legde het vervolgens in stapeltjes van biljetten van één, vijf en tien dollar. Daarna pakte hij de strijklank en het strijkijzer en een natte lap, en dan nam onze vader al die bankbiljetten stuk voor stuk op om ze glad te strijken.

Nu vraagt u zich misschien af wat vier jongetjes hierin zagen. Het belangrijkste dat zij ervan leerden was dat je bij alles wat je voor de Heer deed je uiterste best moest doen.

Niets is te goed voor de Heer.

Deze eenvoudige man en zijn vrouw, die niet veel aardse bezittingen hadden, kweekten bij hun zonen met enkele heel eenvoudige ervaringen liefde aan voor de Heer. En dankzij deze ervaringen kan ik hier vanmorgen staan om u te vertellen dat ik weet dat God leeft; dat ik weet dat Jezus de Christus is, en dat ik weet dat dit Zijn Kerk is, en dat Hij haar heeft gesticht voor de verlossing van Zijn kinderen.

Ik weet dat deze dingen waar zijn, en ik getuig hiervan in de naam van Jezus Christus. Amen.

Van links naar rechts: zuster Hulleman, zuster de Jager, zuster Giezen en zuster de Vries.

Boodschap van de Zustershulpvereniging

Wij staan aan het begin van een nieuw jaar, met een nieuwe kalender en een nieuwe agenda. Ook krijgen wij weer nieuwe kansen; maar zullen wij die wel benutten?

Goede voornemens zijn er altijd geweest. Wat is er bij u van terecht gekomen? Was het soms heel erg weinig? Wij twifelen vaak aan eigen geestelijke daadkracht. Om die twijfels te overwinnen en uw geest te versterken, hebt u een sterk getuigenis nodig.

Als men een getuigenis heeft, houdt dat in dat men zonder voorbehoud aanvaardt dat Jezus Christus de Zoon van God is en dat Hij aan het hoofd van de Kerk staat. Het betekent ook het volledig aanvaarden van alle leerstellingen die door Jezus Christus werden onderwezen en die in deze laatste dagen door de profeten zijn teruggebracht.

Een getuigenis van de waarheid is niet slechts voor enkele uitverkorenen weggelegd; het is voor al Gods kinderen — voor al Zijn zonen en dochters. De Here heeft gezegd, dat wij een kennis zullen ontvangen van wat wij met een oprecht hart in geloof zullen vragen, in het vertrouwen dat wij het zullen ontvangen. Zij die in geloof en oprechtheid zoeken, zullen dezelfde overtuiging ontvangen die Petrus had toen hij zei:

„Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.“ (Mt. 16:16) Dit te weten betekent het eeuwige leven hebben. Kennis van de Evangeliewaarheden ont-

vangen wij door de Heilige Geest, Die op ons zal nederdalen en in ons hart wonen, en Die ons altijd zal aansporen het goede te doen.

De Zustershulpvereniging heeft zich steeds beziggehouden met het opbouwen van het getuigenis van de zusters in de Kerk; het is haar grootste verantwoordelijkheid, want daardoor valt alles in het leven van de zusters en in het werk van de organisatie op de juiste plaats.

Wij zijn dankbaar voor de kennis die wij hebben van de goddelijkheid van Christus en de goddelijke zending van de profeet Joseph Smith. Wij zijn ook dankbaar te weten dat de Zustershulpvereniging werd opgericht door goddelijke inspiratie. Wij hebben het Evangelie lief en wij hebben de Zustershulpvereniging lief. De schoonheden en waarden die erin zijn vervat schieten steeds dieper wortel in ons leven. Het getuigenis geeft ons leven een doel, en het geeft vrede in ons hart. Geliefde zusters, God geve u de zegeningen van een getuigenis, opdat uw leven een doel moe hebben en uw lasten zullen worden verlicht.

De Zustershulpvereniging in de Nederlandse Zending:

E. J. Hulleman, presidente
B. de Jager, eerste raadgeefster
A. Giezen, tweede raadgeefster
J. E. de Vries, secretaresse.

★

Joseph F. Smith, *gezinnen en de generatiekloof*

ARTHUR R. BASSETT

Joseph F. Smith had heel zijn leven hetzelfde karakteristieke in zijn voorkomen

In een periode waarin de kloof tussen de generaties het onderwerp van gesprek is en waarin de kloof tussen ouders en kinderen steeds vaker voorkomt, is het een troostende gedachte dat er gezinnen zijn die hecht aaneengehouden worden door liefde en begrip.

Het gezin van President Joseph F. Smith was hier een voorbeeld van. Joseph F. Smith was vader van een gezin van achtenveertig kinderen, en hield van ieder kind op een speciale wijze. Het is duidelijk dat tijdens het bestuur van president Smith, misschien meer dan bij enige andere president, de Kerk speciale nadruk ging leggen op het gezin, de gezinsavond en de waarde van het gezinsleven in het algemeen, waarop ook in onze tijd met kracht wordt gewezen.

President Smith zelf groeide echter op zonder dat soort gezinsleven waarvan hij een groot voorstander was. Hij had op veertienjarige leeftijd reeds beide ouders verloren. Misschien is het juist vanwege dit verlies dat hij zo sterk de behoefte voelde aan die zekerheid, die een gezin verschaft. De vader van Joseph, Hyrum Smith, werd door een bende doodgeschoten toen de toekomstige president nog maar 6 jaar oud was.

Het is alom bekend dat Hyrum gedurende het grootste deel van zijn leven de grootste steun van de profeet Joseph was en dat Joseph evenveel van zijn oudere broer hield als van zijn eigen leven. Ook de Heer toonde Zijn liefde voor Hyrum „wegens de rechtschapenheid zijns harten, en omdat hij datgene liefheeft,

hetgeen voor Mij rechtvaardig is.“ (L. en V. 124:15.)

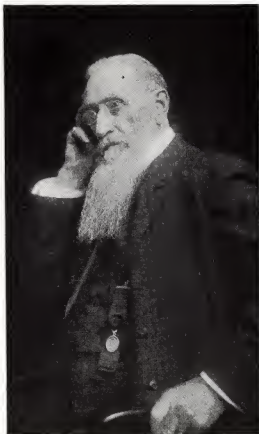
Zijn hele leven lang heeft Joseph F. zijn vader met een bijzondere devotie liefgehad. Deze devotie werd aangemoedigd door de hechte band die tussen vader en zoon kon bestaan. Zijn laatste herinnering aan zijn vader, toen Hyrum naar Carthage vertrok, is hem levendig bijgebleven. „Zonder van zijn paard te komen,“ zo vertelde president Smith later, „boog vader zich over zijn zadel en tilde mij van de grond. Hij kustte mij vaarwel en ik zag hem weggrijden.“ Deze ervaring zou gevolgd worden door onzekere dagen en een nacht van verschrikking. „Ik herinner mij nog de nacht van de moord . . . één van de broeders kwam uit Carthage en tikte, toen het al donker geworden was op ons raam. Hij

riep naar mijn moeder: „Zuster Smith, uw man is vermoord.“ Dit vond plaats toen hij nog maar 6 jaar oud was. Als volwassen man herinnerde hij zich nog de onzekerheid en de verschrikking van deze nacht. Twee jaar later moest Joseph F. Smith met zijn alleenstaande moeder en vele andere moormoone pioniers de vlakten van Amerika oversteken. Gedurende die periode ont-

meer vertraging betekenen. Toen zij na haar gebed opstond, zei de moeder van de jeugdige pionier tegen haar broer en haar zoon dat zij moesten gaan ontbijten en dat zijzelf de dieren zou terugbrengen. Ondanks het feit dat haar broer getracht had haar ervan te overtuigen dat verder zoeken zinloos was, liep zij in de richting van de rivier.

het nogal eens voorkomen dat sommigen hun zelfbeheersing verliezen, waardoor wrijving ontstaat. Bijna iedere jongen die een padvindingskamp heeft meegemaakt, of ieder meisje dat in een meisjeskamp is geweest, kent dit probleem.

Het was dus bijna onvermijdelijk dat er wrijving tussen de pioniers onderling zou ontstaan. In dit geval was er verschil van mening over het feit dat de overziener het idee had dat de weduwe Smith zich niet voldoende op de trek had voorbereid. Zij zou niet voldoende eten en uitrusting meegenomen hebben om de vallei te bereiken en zij zou de groep tot last zijn. Ten slotte zei hij: „Ik zal u erheen moeten dragen of u onderweg in de steek moeten laten.“ Hierop antwoordde Mary Fielding Smith: „Ik zal eerder in de vallei zijn dan u, en ik zal geen hulp van u vragen.“ Na deze woordenwisseling zette de stoet zich weer in beweging. Alles ging goed totdat zij halverwege Platte en Sweet Rivers waren. Toen viel één van de ingespannen ossen van zuster Smith op de grond; het leek wel of het dier vergiftigd was. Alles wees erop dat de os in doodstrijd verkeerde. Hij strekte zich krampachtig uit en het leek alsof hij elk moment dood zou kunnen gaan. De wagens achter hen moesten ook stoppen en de leider van de stoet rende naar voren en „raasde als een gek alsof de wereld zou vergaan.“ Hij zei: „Ziet u wel, ik had u wel gezegd dat u geholpen moest worden en dat u de groep tot last zou zijn.“ Maar hij vergiste zich. Zij haalde een fles met gewijde olie te voorschijn en vroeg haar broer en James Lawson of zij de os wilden zalven, op de wijze waarop een mens gezalfd wordt. Het was zeer belangrijk voor haar dat de os genezen zou. De broeders voldeden aan haar verzoek. Zij druppelden wat olie op de kop van de os, legden hun handen op de kop van het dier en berispten de kracht van de vernietiger. Het dier stond onmiddellijk op en was binnen enkele minuten weer ingespannen en trok de wagen alsof er niets gebeurd was, tot grote verbazing van de anderen in de groep. Zij waren nog

ving hij van zijn moeder veel lessen in geloof.

Twee korte voorbeelden laten wij hier volgen:

Het eerste betrof het verlies van hun ossen toen zij de vlakten overstaken. President Smith noemde dit „één van de eerste praktische en positieve demonstraties van de werkzaamheid van het gebed die ik ooit heb gezien.“ Hij werd er zodanig door getroffen, dat deze gebeurtenis hem zijn hele leven bij zou staan. Toen de familie Smith op een morgen wakker werd, bemerkten zij dat hun beste span ossen weg was. Joseph F. en zijn oom, Joseph Fielding, zochten de hele morgen tevergeefs naar de ossen. Vermoeid en ontmoedigd keerden zij naar het kamp terug. Toen zij daar aankwamen zagen zij Mary Fielding Smith geknield pleiten met de Heer om hen te helpen bij het zoeken naar de ossen. Het verlies van de ossen zou nog

Zij negeerde haar broer en vervolgens een veehoeder uit Missouri, die haar trachtte duidelijk te maken dat hij haar ossen die morgen in tegenovergestelde richting had zien lopen. Mary Smith liep door in de richting van de rivier. Bij de oever gekomen draaide zij zich om en gaf haar broer en haar zoon een teken dat zij moesten komen. Toen zij bij haar aankwamen zagen zij dat de ossen aan een groepje wilgen waren vastgebonden. Ze stonden daar goed verborgen; iemand had de ossen daar blijkbaar ter achtergelaten met de bedoeling terug te komen als de pioniers weer vertrokken waren.

De tweede ervaring betrof ook het verlies van een os en de slechte behandeling van Mary Fielding Smith door een wagenmeester die een persoonlijk meningsverschil met haar had gehad. Wanneer mensen een groep moeten vormen zoals de pioniers, wil

niet veel verder gekomen toen hetzelfde gebeurde met een van de andere ossen van zuster Smith. Het dier werd ook gezalfd en het stond weer op. Het gebeurde zelfs nog een derde maal. Doordat de jonge Joseph F. dit zag, werd hij de macht van het priesterschap, die zijn oom demonstreerde, gewaar. Maar hij zag ook het grote geloof van zijn moeder, de vrouw die een grote indruk op zijn leven zou achterlaten. Vier jaar nadat zij in de vallei aankwamen — hij was toen 14 jaar — stierf zijn moeder en vanaf dat moment had hij geen vader en moeder meer.

Toen Joseph F. 15 jaar was, werd hij tot ouderling geordend, hij ontving zijn endowments en ging in Hawaii op zending. Daar kreeg hij te kampen met ziekte en ontmoediging die normaliter de krachten voor een jongeman van zijn leeftijd verre te boven zouden zijn gegaan. Maar deze ervaringen verrijkten zijn ziel en vergrootten zijn capaciteiten, daar hij nieuwe geestelijke ervaringen in zijn leven opdeed. Een van die ervaringen was een droom die duidelijk op het gezin gericht was. Hij ontving deze droom toen hij tijdens zijn zending in ernstige moeilijkheden verkeerde. „Ik had ... helemaal geen vrienden behalve de arme onwetende bevolking. Ik voelde mij zo vernederd door mijn armoede en gemis aan verstand en kennis — want ik was nog maar een jongen — dat ik nauwelijks iemand onder de ogen durfde komen.“ De droom hield veel in, maar in deze droom stond centraal dat een jongetje aan de profeet Joseph Smith werd aangeboden. In deze droom zag hij zijn vader en moeder, en het was zijn moeder die het kind aan hem gaf. Hij bracht het kind naar de Profeet Joseph, gaf het aan hem en deed toen een stap terug. Vervolgens vormden Joseph Smith, Hyrum Smith en Brigham Young — die ten tijde van de droom nog leefde — een driehoek om de baby, en zegenden hem, waarna de profeet de baby aan Joseph F. gaf. Toen de jonge zendeling de baby aan de profeet Joseph had aangeboden, had hij zijn hand tegen de borst van

de profeet geduwd om de werkelijke aanwezigheid van de profeet te beproeven. Toen hij de baby weer ging halen besloot hij wederom te beproeven of dit droom of werkelijkheid was. „Ik wilde weten wat dit betekende, daarom duwde ik mij met opzet tegen de profeet aan. Ik voelde de warmte van zijn lichaam. Hij glimlachte tegen mij, alsof hij mijn bedoeling begreep.

Hij gaf mij het kind en ik keerde terug naar mijn moeder en legde het op haar schoot. Toen ik 's morgens wakker werd was ik een man, hoewel ik nog een jongen was. Er was niets ter wereld dat mij nog vrees inboezemde... die manifestatie en het getuigenis dat ik toen kreeg, hebben mij gemaakt tot wat ik ben, indien ik goed, rein en oprecht voor de Heer ben. Het

Hoge hoed, wandelstok en kleerborstel van de president

heeft mij uit iedere beproeving en moeilijkheid geholpen.”

Het blijkt duidelijk uit de opmerkingen van president Smith dat de meeste waarde die hij aan deze ervaring hechtte gelegen was in het feit dat zijn getuigenis van de profeet op dat moment versterkt en vergroot werd. Maar toch treft ons uit die droom één detail waarop president Smith geen commentaar geeft. Dit detail betrof het aanbieden van het jongetje aan de profeet Joseph Smith met het doel een zegen te ontvangen. In het licht van het feit dat twee zonen van president Smith lid van de Raad der Twaalfen werden en dat één van hen, Joseph Fielding Smith, later president van de Kerk werd en de profetenmantel bij wijze van spreken aan hem werd overdragen, kan men zich afvragen of deze droom, die hij als jonge zendingeling ontving, ook niet een profetisch element bevatte.

Het leven en de tijd doen vele dingen veranderen, en dit was ook het geval bij Joseph F. Smith. Hij was niet voorbestemd om alleen te blijven, noch om zijn hele leven van een gezin verstooken te zijn. Toen hij twintig jaar was huwde hij, kort voor zijn vertrek voor zijn tweede zending, met zijn eerste vrouw, Levira Clark. Ditmaal ging hij naar Engeland. Gedurende deze zending werd hij getrouwd door de wetenschap dat er iemand op hem wachtte. Aan deze ene vrouw werden later nog vijf andere vrouwen (hij leefde in de tijd waarin het meervoudig huwelijk bestond) en achtenveertig kinderen toegevoegd. Zijn gezin was nooit erg rijk, maar het werd gezegend met liefde, het soort liefde dat zich ontwikkelt wanneer men moet leren alleen op liefde te bouwen. Twee zeer mooie voorbeelden van vaderlijke liefde dateren uit de tijd dat hij moest rondkomen van drie dollar per dag, die in goederen werden uitbetaald.

Een ervaring met Kerstmis is bijzonder schrijnend. Nadat hij zijn behoeftige omstandigheden en zijn gevoel dat anderen om hem heen zoveel hebben beschreven heeft, beschrijft hij zijn reis naar de stad op de dag voor Kerstmis om daar iets „voor mijn kin-

deren” te kopen. „Ik wilde iets hebben waarmee ik mijn kinderen kon blijmaken en waarmee ik het kerstfeest van andere dagen kon onderscheiden maar ik had er geen geld voor! Ik wandelde door de hoofdstraat heen en weer en bekeek overal de etalages — toen verborg ik mij voor de mensen, ging ergens zitten en huilde als een kind totdat mijn hart zich gelucht had; even daarna ging ik, zonder iets gekocht te hebben, naar huis. Ik speelde met mijn kinderen en ik was dankbaar en gelukkig... dat ik hen had.”

De andere ervaring is het verlies van zijn oudste dochter die Mercy Josephine heette en die hij de troetelnaam „Dodo” gegeven had. De kleine Dodo, de oudste zuster van president Joseph Fielding Smith, stierf op driejarige leeftijd. Na nachten bij haar gewaakt te hebben, terwijl hij haar hand vasthield en haar bemoedigde, was haar vader bedroefd omdat zij een

hele nacht niet geslapen had. Toen zij de volgende morgen zei: „Vanavond ga ik slapen, papa,” „troffen de woorden mij in het hart.”

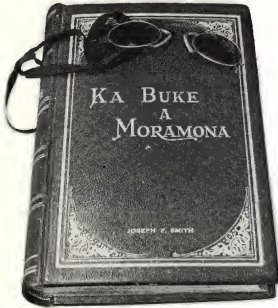
Kort daarna stierf zij. Zijn verdriet kan alleen uitgedrukt worden in de woorden van de brief die hij toen aan zijn vrouw Edna schreef.

„Ik durf bijna niet te schrijven, nu mijn hart pijn lijdt en mijn geest een complete chaos is; als ik mij beklaag, moge God het mij vergeven; mijn ziel was en is beproefd met schrijnende droefheid, mijn hart wordt gekweld. Ik ben ontroostbaar, mijn huis schijnt verlaten en bijna somber... mijn eigen lieve Dodo is heengegaan! Ik kan het nauwelijks geloven en mijn hart vraagt: „Is het waar?” Ik kijk tevergeefs, ik luister maar hoor niets. Ik loop door alle kamers, maar ze zijn leeg en verlaten. Ik kijk het tuinpad af, dool om het huis en zoek overal naar een glimp van een goudblond hoofdje, een zonnig gezichtje met roze wangetjes, maar er is niets. Geen donkere oogjes die liefdevol naar papa kijken; geen lief stemmetje dat iets vraagt... geen handjes die zich om mijn nek slaan; geen roze lipjes die in kinderlijke onschuld mijn liefkoningen en kussen beantwoorden. Er is slechts een leeg stoeltje. Haar speelgoed en haar kleertjes zijn opgeborgen en alleen die ene troosteloze gedachte drukt haar loodzware last op mijn ziel — zij is er niet meer,

President Smith stond als een stipt man bekend. Van dit klokje en dit horloge heeft hij vele jaren gebruik gemaakt.

Bril en het Hawaïaanse exemplaar van het Boek van Mormon, behorende aan President Smith.

zij is er niet meer, zij is heengegaan! ... Ik ben haast buiten mijzelf en o, God weet slechts hoeveel ik van mijn dochtertje hield; zij was het licht en de vreugde van mijn hart."

Zesenvertig jaar later, precies twee jaar voor zijn eigen dood, schreef president Smith in zijn dagboek: „Dit is de negenenvertigste verjaardag van mijn eerste kind, Mercy Josephine. Zij was een mooi en intelligent meisje. Zij stierf op 6 juni 1870 toen zij bijna drie jaar oud was. Zij liet de herinnering na aan de zoetste en gelukkigste drie jaren van mijn leven tot op dat moment. Ik hield zoveel van mijn kleine engel van liefde en licht.“ Welke generatiekloof zou die liefde ooit kunnen verbreken? Of wie kan ooit twijfelen aan de oprechtheid of belangrijkheid van deze verklaring van president Smith, die hij kort nadat hij de profeet des Heren werd, aflegde:

„Er kan geen waarachtig geluk zijn

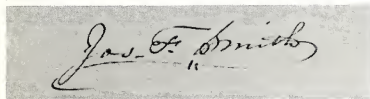
zonder het gezin, en iedere poging om de invloed ervan te heiligen en te bewaren is opbouwend voor hen die ervoor zwoegen en zich opofferen. Mannen en vrouwen proberen dikwijls het gezin te vervangen door een ander soort leven; zij doen zichzelf geloven dat het gezin een beperking betekent en dat de grootste vrijheid de volledige gelegenheid is om te kunnen gaan en staan waar men wil. Er bestaat geen geluk zonder dienstbaarheid en er bestaat geen grotere dienstbaarheid dan die welke er op gericht is het gezin een goddelijke instelling te maken en die ernaar streeft het gezinsleven te veredelen en te bewaren. Zij die zich onttrekken aan de verantwoordelijkheden van het gezin, schieten tekort in een belangrijk element van het sociale welzijn. Zij leven zich misschien uit in sociale genoegens, maar hun genoegens zijn oppervlakkig en resulteren later in teleurstelling.“

★

De president hield ervan om met zijn gezin te kamperen.

Handtekening van de profeet.

Hoogtepunten uit het leven van Joseph F. Smith (1838—1918)

13 nov.	Leeftijd
1838	— Geboren in Far West, Missouri.
1844	6 Zijn vader, Hyrum Smith, wordt gedood.
1846—48	8—10 Drijft een span ossen over de vlakten.
1852	14 Zijn moeder overlijdt. Hij wordt wees.
1854—57	16—19 Vervult een zending op Hawaï.
1859	21 Huwt met Levira A. Smith; wordt hogeraadslid van de Ring Salt Lake.
1860—63	22—25 Vervult zending in Engeland.
1865—74	27—36 Lid van Het Huis van Afgevaardigden.
1866	28 Wordt tot apostel en raadgever in het Eerste Presidentschap geordend.
1874—75	35—37 President van de Europese Zending.
1877	39 Voor de tweede maal President van de Europese Zending.
1880	42 Wordt tweede raadgever van John Taylor in het Eerste Presidentschap.
1884—91	46—53 Werkt in het zuidwesten van de Verenigde Staten, Mexico, Hawaï, Canada en het oosten van de Verenigde Staten.
1901	63 Ondersteund als president van de Kerk
1906	68 Is de eerste president die naar Europa reist.
19 nov	
1918	80 Overlijdt.

Van links naar rechts: zuster Rapmund, zuster de Visser, zuster Looy en zuster van der Winkel.

Boodschap van de Jeugdwerkvereniging

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.“ (L. & V. 68:28.)

Het is onze nieuwjaarswens, dat alle ouders hun kinderen zullen leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen. Dit is onze wens voor *alle* ouders en *alle* kinderen, maar het is een gebod van de Heer voor alle ouders die lid zijn van Zijn Kerk.

Welk een verschil zou het niet maken, als ouders hun kinderen het Evangelie van Jezus Christus zouden onderwijzen en zouden leren toepassen in hun dagelijks leven door als ouders zelf het voorbeeld te geven. Kunt u zich voorstellen hoe onze maatschappij gezegend zou worden?

In de Leer & Verbonden lezen wij dat de Here over sommige ouders niet tevreden was en hen berispte. „Maar ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.“ (L. & V. 93:40.)

In de Kerk staat naast de ouders de priesterschap, die medeverantwoordelijk is, dat de kinderen in licht en waarheid worden groot gebracht. Door een profeet van de Here is als *hulp* voor de priesterschap de jeugdwerkvereniging opgericht. Het jeugdwerk heeft als opdracht: „De kinderen leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.“

Wij verblijden ons over dit gebod van de Here en de opdracht aan het jeugdwerk. Het jeugdwerk is een gerookt zegen voor de kinderen, mits van deze *hulp*-organisatie ten volle profijt wordt getrokken.

Het jeugdwerk is:
 Jezus leren kennen
 Eerbiedige gevoelens ervaren
 Uitmuntten in goede eigenschappen
 Geloof versterken
 Doelbewust leren leven
 Waardering hebben voor alles wat leeft en groeit
 Erkennen dat wij God in alles moeten dankzeggen
 Reuzeveel plezierige dingen doen
 Kerkelijk leiderschap ontwikkelen en nog véél meer.

Het jeugdwerk biedt de jeugdwerkleraresen die zich toegewijd en met biddend hart op hun taak voorbereiden:

- vreugde, blijdschap, vrolijkheid, innerlijke voldoening;
- meer kennis van het Evangelie en de toepassing ervan in hun dagelijks leven;
- een sterker getuigenis dat God ieder van ons liefheeft en dat Hij Zijn Kerk leidt door openbaring;
- en . . .
- een gelegenheid om te leren rustig en kalm te blijven in „moeilijke momenten“.

Wat zijn wij dankbaar voor zo'n bijzondere organisatie in de Kerk van de Here. Het is ons nederig gebed, dat de leden van de Kerk, jong en oud, ten volle zullen gaan profiteren van de unieke mogelijkheden die het jeugdwerk hun wil bieden.

De jeugdwerkvereniging in de Nederlandse Zending:

- I. de Visser, presidente
- C. E. Rapmund, eerste raadgeefster
- H. Looy, tweede raadgeefster
- M. van der Winkel, secretaresse.

Beste allemaal,
 Het was een groot voorrecht een zending voor de Here te mogen vervullen en instrument in de handen van Hem te zijn om verspreid Israël weer in Zion te vergaderen. Het is machtig er getuige van te zijn op welke wonderbare wijze de Here ons met dit werk helpt, met engelen, visioenen, dromen en grote wonderen.

Ik zou iedereen willen aansporen om toch ook op zending te gaan. Bedenk toch dat het Evangelie werkelijk waar is en dat de Kerk zonder zendingen nauwelijks groeit omdat zij er det bloedleveranciers van zijn, dat geestelijke beleggingen van onschatbaar meer waarde zijn dan stoffelijke, dat de gelegenheid om de Here in de kracht van jeugd te dienen niet weerkeert, en er geen betere fundering voor het huwelijk

„Onze“ Joan van Rijswijk, Jan Doornbos en Coby Ressoort. Samen op het zendingsveld!

In de afgelopen maanden zijn Marjolijn Schijf (England South West Mission) en Anneke Doornbos (England Central Mission) van hun zending teruggekeerd. Beiden dienden langer dan normaal: Marjolijn 21 maanden en Anneke 2 jaar. Het was een fantastische belevenis hen weer te ontmoeten. Zij schreven voor De Ster ter gelegenheid van hun terugkeer.

Verder een artikel van Jan Doornbos, die op 29 oktober 1972 is teruggekeerd uit de Noordengelse Zending. Hij is een heel succesvolle zendeling en een goed leider geweest. Het is buitengewoon fijn hen weer terug te hebben in de Hollandse Ring.

Zendingen in de ring teruggekeerd

bestaat. Wees niet bang als je je niet capabel voelt denk aan de woorden van Paulus: "... het zwakke der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij het sterke zou beschamen." (1 Kor. 1:27.) Stel een datum vast, koop een reiskoffer, bid de Here om hulp, vertel iedereen dat je gaat, oefen groot geloof in je doel en werk ervoor. Voordat je het weet is je verlangen werkelijkheid. Velen van de meisjes onder ons en enkele jongens zijn op zending gegaan en doen het werk met vreugde en groots resultaat. „De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige.“ (Luk. 10:2.)

Priesterschap dat op zending kan gaan is er vast meer!

Southport, Lancashire, England.

Jan G. Doornbos.

Hallo allemaal,

Wel, ik ben alweer terug van een 21 maanden durende zending. Het was een geweldige ervaring voor mij. Ik heb zo ontzettend veel geleerd dat mij de rest van mijn leven van pas kan komen! Je maakt zoveel mee, doet veel fijne en leuke ervaringen op.

Zo kreeg ik pas geleden een brief van een man, die mijn compagnon en ik met

veel moeite en geduld naar het water hadden geleid (nee, niet erin geduwd hoor), en hij schreef dat hij priester was geworden. Dat doet je hart zo goed en het versterkt je getuigenis geweldig.

Jeugd van Zion, bereid jullie vast voor op een zending. Je brengt het er echt wel levend af hoor. Springlevend zelfs!! Je komt veel rijker terug als je gegaan bent (rijk aan ervaringen dan natuurlijk...)

Marjolijn Schijf

Lieve vrienden,

De twee jaar zijn voorbij gevlogen. Jaren waarin ik de diepere vreugden van het Evangelie heb leren kennen. Ook jaren die mij een andere kijk op het leven hebben gegeven. Het leven is een strijd die men nooit uit de weg moet gaan, het is één van de mooiste geschenken die onze hemelse Vader gegeven heeft.

Ik ben dankbaar voor de twee jaren die ik in de dienst van de Here mocht doorbrengen. In plaats van twee jaar groei je tien jaar op zending. De grootste beloning die ik ontvangen heb, is de blijdschap van diegenen die de Boodschap aanvaard hebben en die God hebben leren kennen zoals Hij in werkelijkheid is. Ons leven zonder God is niets, wij hebben Hem hard nodig. Het is een opluchting voor hen die Hem leren ken-

nen, te weten dat zij nooit meer alleen staan. Ik weet dat God leeft, en dat de Kerk van Jezus Christus de enige ware is.

Engeland is een fijn land, waar vooral het snoepgoed gewaardeerd wordt door de zendingen. Vandaar het harde werk om de pondjes er weer af te krijgen. Om aan de linkerkant van de weg te vertoeven was voor mij niet zo moeilijk, maar sinds ik thuis ben, heb ik wel een paar keer aan de verkeerde kant gezeten, en dan schrik je wel even! Het is een tijd van weinig woorden. „Want zie, het veld is alreeds wit om te oogsten, en zie, hij, die met al zijn macht zijn sikkel inslaat, legt iets terzijde, opdat hij niet omkome, doch zaligheid verwerve.“ (Lees L. & V. 4.)

Anneke Doornbos.

Zonder strijd geen overwinning

Op 14 en 15 oktober 1972 hadden we weer de gelegenheid om een jeugdconferentie in Utrecht bij te wonen en te proeven van de goede Geest die daar in rijke mate aanwezig was.

De conferentie was tot stand gekomen door samenwerking van de OOV-besturen van Hollandse Ring en Nederlandse Zending.

Zaterdagmiddag vanaf 2 uur was er gelegenheid om te volksdansen onder leiding van zuster Fikkerman. Wat zijn we toch blij dat we zo'n fijne zuster in ons midden mogen hebben. Met al haar inzet probeert zij ons de dansen te leren voor het komende „volksdanfestival“. Zuster Fikkerman beseft zo goed hoe belangrijk volksdansen voor de jeugd is en wij hebben echt genoten van de manier waarop zij ons hiervan tracht te overtuigen.

's Avonds was door het OOV-bestuur van de Ring een dansavond georgani-

seerd. Er werd werkelijk goede dansmuziek gespeeld en enthousiast werd dan ook door iedereen gedanst. Het was een gezellige avond in de geest van het Evangelie.

De zusters mochten in de kerk blijven overnachten en de broeders gingen naar een clubgebouw om de nacht door te brengen.

Ons aller waardering gaat uit naar broeder van Ree uit Utrecht die heeft gezorgd dat alles weer ordelijk en netjes werd gemaakt voor de diensten die zondag in de kerk werden gehouden.

Het programma op zondag stond onder leiding van de OOV van de Nederlandse Zending. Om 9 uur was er een vergadering voor de zusters en een priesterschapsvergadering voor de broeders. De priesterschapsvergadering werd gesplitst: aan de Aäronische priesterschap werd les gegeven door president Pinegar en aan de Melchizedekse priesterschap door broeder Kirschbaum. De zusters hadden een les onder leiding van zuster Rita Sluyter.

De zondagsschool werd gezamenlijk gehouden met de gemeente Utrecht. Na de klassensplitsing begon de eigenlijke jeugdconferentie. Zoals hierboven al vermeld werd, was het thema: „Zonder strijd geen overwinning.“ Er werden toespraken gehouden door zuster Anneke Last, broeder Henk van Dam, zu-

ster Anoushka Suykens en broeder Peter van Schayk.

Zij brachten ieder op eigen manier naar voren, dat wij zonder strijd geen overwinning kunnen behalen. Het was allemaal erg leerzaam en opbouwend.

President Dijkwel, tweede raadgever in het zendingpresidentschap, was de slotspreker die in zijn toespraak alles zeer duidelijk en helder naar voren bracht.

Na afloop van de jeugdconferentie was er soep met stokbrood en fruit verkrijgbaar in de keuken.

We hebben allen weer zeer genoten van de Geest en veel geleerd van het Evangelie en van iedereen die tot ons heeft gesproken. Wij zijn dankbaar voor ieder die aanwezig was en die heeft meegeholpen om deze jeugdconferentie te doen slagen.

Foppo Wolthers.

Van links naar rechts:
broeder Kobes, broeder Wolthers en broeder Kabel.

Van links naar rechts:
zuster Dallinga, zuster Pen en zuster Schuurman.

Boodschap van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

Nu het jaar 1972 ten einde is en het nieuwe jaar 1973 zich heeft aangekondigd, wordt overal de balans opgemaakt. Ook wij OOV-ers laten even onze gedachten gaan over wat achter ons ligt. We herinneren ons de vele fijne dingen, de nieuwe vriendschappen die we gesloten hebben, maar wat vooral ook van waaraan we ons kunnen optrekken en ons getuigenis versterken. Het is toch immers zo dat we in iedere ontmoeting van OOV-leden weer die grote eenheid en blijdschap ervaren die ons bindt en waaraan we ons kunnen optrekken en ons getuigenis versterken. Het bindt ons te samen te weten dat wij elk persoonlijk en allen te samen één doel voor ogen hebben, namelijk om het Evangelie van Christus uit te dragen, verdraagzaamheid en Liefde te geven aan allen waarmee we dagelijks in ons leven te maken krijgen.

De zesde president van onze Kerk heeft

tot de Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen het volgende gezegd:

„Ik smeek u, nadat gij deze conferentie verlaat, uw plicht te doen. Draagt gij zorg voor hen die verdoold zijn, onverschillig, onnadankend of ongehoorzaam. Het is hoogst noodzakelijk dat zij in het oog gehouden en verzorgd worden. En, zoals reeds keer op keer is gezegd: Het is beter voor ons dat wij zorgen voor onze eigen jongens en meisjes, die thuis op verkeerde wegen zijn geraakt, dan dat wij uitgaan in de wereld en jaren van onze tijd en eindeloze middelen besteden om een paar mensen van de wereld te bekeren, terwijl sommige van onze eigen mensen op zijn minst die hulp evenzeer nodig hebben als zij.“

Broeders en zusters, werkers in de OOV, ja in onze gehele Kerk, deze woorden zijn vandaag in nog veel sterkere mate van kracht. Kijk om u heen en u zult ze missen, velen die u voorheen gekend hebt, of wel eens gezien en gesproken hebt, waar u mogelijk zelfs intiem bevriend mee was. Waar zijn ze?? Wat is er van hen geworden??

Jongens en meisjes van de OOV, *hier ligt uw taak*. Red wat er te redden is! Dit is een grootse doelstelling voor julie en daardoor krijgt ons belangrijke en fijne werk in de OOV nog meer in-

houd. Er zijn in deze ontredde maatschappij zoveel zoekende, angstige en losgeslagen jonge mensen. En, zoals de Here zegt: „De velden zijn wit om te oogsten.“

Laat daarom voor ons allen dit jaar de leuze zijn:

NEEM HEN MEE NAAR DE OOV!

Dat de OOV mag groeien en bloeien en dat we er *allen* aan mee zullen werken is onze nieuwjaarswens en -bede.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jongemannen in de Nederlandse Zending:

T. Kobes, president

F. Wolthers, eerste raadgever

K. Kabel, secretaris

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jonge Vrouwen in de Nederlandse Zending:

A. Pen, presidente

K. Dallinga, eerste raadgeefster

J. Schuurman, secretaresse.

